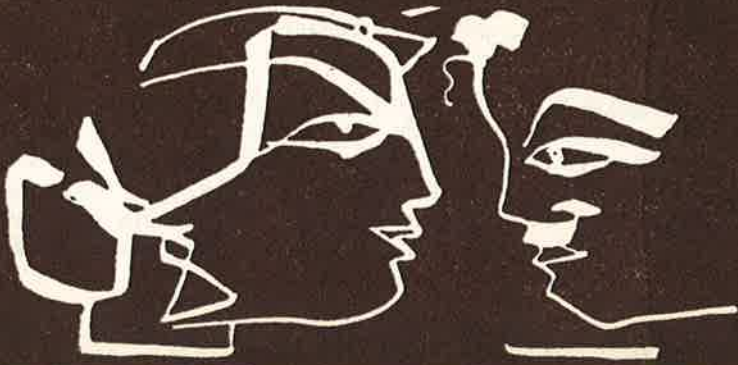

கவிதாசரண்

தமிழில் படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்

நாற்று

ஒரு மனிதன் என்றைக்கு மறக்கப்படுகிறானோ, அன்றைக்குத்தான் மரணப்படுகிறான். பௌதிக மரணம் என்பது வெறும் வேஷக் கலைப்புதான்; மீண்டும் போட வராத வேஷக் கலைப்பு. எனில் மரணத்தைத் தள்ளிப்போட என்ன செய்யலாம்? மனித மனங்களில் ஏறி அமர்ந்துகொள்ளலாம். மனிதனை நேசிக்கப் பயிலும் எந்தக் காரியமும் மற்றவர் மனசில் சிம்மாசனம் போட்டுக்கொள்ளும் செயல்தான். நேசிக்கத் தெரிந்தவனுக்கு மரணம் இல்லை. நிந்திக்கக் கற்றவனுக்கு வாழ்க்கையே இல்லை.

ஃ

நடப்பது நல்லதுக்கில்லை என்னும்போது, நாம் வாய் மூடிக்கொண்டிருந்தால், நம் மனம் பாவங்களில் முத்துக் குளிக்கிறது என்று பொருள்.

ஃ

கோழி திருடுவது அற்பத்தனமான குற்றம்; தண்டனைக்குரியது. கோடி கோடியாய்த் திருடுவது வியப்புக்குரிய சாகசம்; மனசுக்குள் பாராட்டுக் குரியது. இதுதான் இன்றைய இந்திய வாழ்க்கையின் நடைமுறைத் தத்துவம்.

ஃ

இந்த நாட்டில் அரசியல் மூலம் அதிகாரம் பெற்றவர்களுக்கு எதன் காரணமாக இப்படி மெய் கூசும்படியான மரியாதை தரப்படுகிறது? அவர்களின் தனிநபர் தூய்மைக்காகவா? அல்லது பொதுநலச் சேவைக்காகவா? இரண்டும் இல்லையெனில், இது பொது வாழ்வில் மனிதனின் வீழ்ச்சிக்கான சாட்சியமல்லவா!

ஃ

மனிதனில், உடம்பு, மனசு, அறிவு என்னும் மூன்று காரணிகளும் ஒன்றையொன்று சார்ந்து, அதே நேரத்தில் ஒவ்வொன்றும் தனித்துவம் இழக்காமல் வளர்கின்றன. அதனதன் தேவைகள் அதனதன் போக்கில் நிறைவேற வேண்டும். உடம்பின் தேவையை மறுக்கவென்றே மனசையும் அறிவையும் குற்றேவல் செய்யவிட்டால் முற்றிய நிலையில் சிலர் ஞானிகளாகலாம்: மிகப் பலர் ஈனர்களாகிறார்கள்.

மனித நேர்த்தி

நம்பிக்கையின் வடிவமான இறைவனே, இந்த மண்ணுக்கு வந்து, ஒரு நிறுவனத்தின் தலைவனாகிறான் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அவனும் கூட இரண்டு வித கருத்துகளுக்கு இலக்காவான். மனித வர்க்கத்தின் இருமைக் குணம் அப்படி.

முள்ளை வேலிக்கு வைத்தும், பஞ்சை மெத்தைக்குத் தைத்தும், அதனதன் இயல்பை அப்படி அப்படியே அங்கீகரிக்கப் பழகிய மேன்மக்களையும், அது இயலாத சராசரிகளையும் ஒரு தளத்தில் வைத்துப் பார்ப்பது விமர்சனங்கள்தாம்.

ஆனால் எனக்கு முற்றும் ஒரு வித்தியாசமான அனுபவம் சமீபத்தில் வாய்த்தது.

நான் அறிய முயன்ற சொற்ப அளவில், பெரியதொரு நிறுவனத் தலைவரின் வெகு இயல்பான தனிமனிதப் படிமமாக, அந்த இறைவனே கூடச் சற்று நாணும்படியான ஒருமை உயர்வோடு தொழில்திபர் ஒருவர் பேசப்படுவதைக் கேட்டு, இன்னும் என் அதிசயம் தீர்ந்தபாடில்லை.

அத்தகைய பெருமகனார் வேறு யாருமல்லர். பொள்ளாச்சி மண்ணின் பெருமை மிகுமைந்தர், அருட் செல்வர்

டாக்டர்

நா.மகாலிங்கம்

அவர்கள் தாம்.

தமிழகத்தில் இன்று பல பேரை, பட்டங்கள்தாம் முட்டுக் கொடுத்து, மேலே தூக்கிப் பிடித்து, திருவிழாக் கூட்டத்தில் தன்னுடைய அப்பன்

தோளில் சவாரி செய்து வேடிக்கை பார்க்கும் இரண்டும் கெட்டான் பிள்ளைகளைப் போல உயர்த்திக் காட்டுகிறது. ஆனால் இவருக்கான 'அருட்செல்வர்,' 'டாக்டர்' போன்ற பட்டங்களோ, இவர் பெயரை உச்சரிக்கிறவர்கள் இப்பட்

டங்களையும் சேர்த்து உச்சரிப்பதன் மூலம் தங்கள் தகுதிக்குறைகளை ஈடு கட்டிக்கொண்டு இவரை நெருங்கக் கிடைத்த படிக்கட்டுகளாகவே பயன்படுகின்றன.

நாட்டு நடப்பைத் தன் போக்கில் அறிந்திருக்கும் எல்லாரையும் போலத்தான் நானும் அவர்பற்றி அறிந்திருந்தேன்.

‘கவிதாசரண்’ இதழ் தொடங்கி நான்கைந்து மாதங்கள் கழித்து ‘விளம்பரம் கேட்டு அருட்செல்வரை அணுகலாம்’ என்று நண்பர்கள் சிலர் அபிப்பிராயப்பட்டனர்.

தொடக்கத்திலிருந்தே மறவாமல் அவர்களுக்கு இதழ் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். காரணம், ‘அவர் மேன்மையான சிந்தனையாளர்; நல்ல விஷயங்களைத் தேடிப் படிக்கும் பண்பாளர்’ என்று அவர்பற்றி நான் அறிந்துகொண்டிருந்த கூடுதலான விஷயம்தான்.

இன்னும் கூட ‘படிப்பார்கள் என்னும் நம்பிக்கையிலும், படிக்க வேண்டும் என்னும் ஆசையாலும் தமிழறிந்த மேலும் பலருக்கு இதழ் தொடர்ந்து போய்க் கொண்டதான் உள்ளது.

விளம்பரம் கேட்டுக் கடிதம் எழுதினேன்.

என் மகனைப் பறிகொடுத்த பின்னர், நான் முற்றும் மண்ணாய் மட்கி விடாமல் இருக்க, இந்த இதழ்தான் என் இயக்கமாய் இருக்கிறது என்பதைச் சொல்லி, தொடர்ந்து விளம்பரம் கொடுத்து உதவுமாறு வேண்டிக் கொண்டேன்.

மூன்று வாரங்கள் கழித்து, அருட்செல்வரின் தனிச் செயலரிடமிருந்து பதில் வந்தது. ஓராண்டுக்கு, ஒரு மாதம் விட்டு ஒரு மாதமாக வெளியிடப் பணித்து, ஆறு முழுப்பக்க விளம்பரங்கள் எனக்களிக்கப்பட்டன.

எனக்குச் சற்று பிரமிப்பாய் இருந்தது.

ஒரு விளக்கமோ, விவரமோ, விசாரணையோ இல்லை; இது ஓர் இலக்கிய இதழ் என்று தெரிந்த பின்னும்.

பின்னே நான் கேட்டேனே என்கிறீர்களா?

ஆமாம். ‘காய்த்த மரத்தில் கல்லெறிவது’ போலத்தான். என் அந்தரங்க சுத்தியை எனது கடிதம் மூலமே அறிந்து கொள்வார்கள் என நான் அதீதமாக எதிர்பார்த்ததில்லை.

அப்போதுதான் அவர்கள் பற்றி, தொழிலதிபராகவோ, சிந்தனையாளராகவோ கூட அல்லாமல், ஒரு மனிதராக, மனித நேர்த்தியாக உணர வேண்டும் போல் எனக்கோர் மனச் சுரணை வந்தது. அதிசயிக்கவும் புதிர் அவிழ்க்கவுமான மனச் சுரணை அது.

அதே சமயம் அருட்செல்வரின் நூல் ஒன்றில், அவர்கள் பற்றியே குறித்திருந்த ஒரு கருத்தையும் காண நேர்ந்தது.

‘என்னிடம் கனரக வாகனம் ஒட்டும் உரிமம் இருக்கிறது. எந்தச் சூழலிலும் என்னால் வாழ இயலும்’ என்பதான கருத்து அது. இதைச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமே இல்லை எனினும் ‘இதுவே அவர்தம் தனித்துவம் பற்றிய பிரகடனம்’ என்று எனக்குப் பட்டது.

ஆகவே, விளம்பரப் பணத்திற்கான ரசீதுகளை ஒவ்வொரு முறையும் நானே கொண்டுபோய் அருட்செல்வரின் தனிச் செயலரிடம்— அவரும் கூடத் தனிச் சிறப்புள்ளவராக இருப்பது ஒரு விசேஷம்— கொடுத்துவரத் தீர்மானித்தேன். அஞ்சலில் அனுப்பிவிடலாம்தான். அந்த நிறுவனத்தின் பணியாளர்களில் இரண்டொருவரையேனும் எதேச்சையாகப் பார்த்து, அவர்களுடைய தலைவரின் ஈகைக்குணம் பற்றிக் கேட்டறியவே என் நேரடிப் போக்குவரத்து.

கேட்ட மாத்திரத்தில், “நம்ம ஐயாவைப்பத்தியா!” என்பார்கள். வெகு ஸ்வாதீனமாக என்னையும் அவர்களோடு இணைத்துக் கொண்டு, ‘நம்ம ஐயா’ என்று அவர்கள் பொதுமைப் படுத்திப் பேசத் தொடங்குவதே எனக்கொரு புது அனுபவம்தான்.

“நம்ம ஐயா செஞ்சிக்கிட்டு வர்ற தர்ம காரியம் ஒன்னா, ரெண்டா, இப்படி போற போக்கில சொல்லி முடிச்சிடுறதுக்கு,” என்று அவர்கள் மலைக்கும்போது, அந்த மலைப்பே ஓர் அதிசயப் பரிமாணம் காட்டுவதைக் கண்டு வியந்து அனுபவித்தேன். பாவனையோ, பாசாங்கோ இல்லாத அவர்களின் சொந்த முகம் காணக் கிடைப்பதே ஒரு சுகம்.

மனிதர்கள் என்பதன்றி அருட்செல்வருக்கு மற்றெந்த உறவுமற்று, அவரின் பெருங்கருணையால் படிக்கிறவர்களும், பணி புரிகிறவர்களும், சுகம் பெறும் அறிஞர்களும், தகுதிக்கு மீறிய சில சுக சேகரிப்பாளர்களும் என முழுதாய்ப் பட்டியலிட்டுவிட முடியாது என்பதற்கான மெய்யான காரணமே, ஒவ்வொரு நாளும் புதிது புதிதாய் மலரும் பூக்கள் போல— அப் பட்டியலுக்குப் பெயர்கள் வளர்வதுதான்.

ஆயினும், அருட்செல்வரின் தயையால் தங்கள் வாழ்க்கையை அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டவர்களில் வெகு சிலரின் உணர்வோட்டங்களையேனும் விரைவில் விவரிக்க முடிந்தால் அது என் எழுத்துக்கு மேலும் கௌரவம் கொடுக்கும்.

“ஐயா செய்த உதவிகளைத்தான் சொல்றீங்க. அவுங்க உங்களுக்கு ஒரு சிரமமும் கொடுத்ததில்லையா?” என்றேன்.

“பாருங்க, நம்ம ஐயா ஒரு தடவை கார்ல போய்க்கிட்டு இருக்காங்க. வழியிலே ஒரு ஆளு அடிபட்டு ரத்த வெள்ளத் தில கெடக்கிறாரு. அதைப் பார்த்ததும் ஐயா ஏறங்கிட்டாங்க. அடிபட்டுக் கெடந்தவருக்கு இன்னும் மூச்சு இருக்கு. உடனே அவரைத் தூக்கிக் கார்ல போட்டுக்கிட்டோம். அடுத்த டவுன்ல இருக்கிற ஆஸ்பத்திரில அவரைக் கொண்டு போய் ஐயா சேர்த்தாங்க. டாக்டர்கள்ப் பார்த்துப் பேசி, உடனடியா சிகிச்சைக்கு ஏற்பாடு செஞ்சாங்க. அதுக்கப் புறந்தான் அங்கிருந்து புறப்பட்டோம். ஊருக்குப் போன பிற்பாடும் அப்பப் ஃபோன்ல விசாரிச்சுகிட்டே இருந்தாங்க. அடிபட்டவரு நல்லா சுகமாகி, ஐயாவைத் தேடி வந்து, கையெடுத்துக் கும்பிட்டிட்டுப் போனாரு. ஐயாவும் அவரைச் சும்மா அனுப்பிச்சிடல பாருங்க. சொந்த பந்தங்கிறோமே, இதுக்கு மேலயாங்க? ஐயாவுக்கு இருக்கிற ஆயிரம் வேலைகள்ல, இப்படி சின்னச் சின்ன விஷயங்களையும் கவனம் வச்சுக்கிட்டு ஆதரவா இருக்க முடியும்னு நம்மால கற்பனை கூடப் பண்ண முடியாது. அந்த அடிபட்டுக் கிடந்தவர கார்ல தூக்கிப் போட்டுக்கிட்டுப் போனமே அதுல கார் சீட்டெல்லாம் ஒரே ரத்தச் சேறு போங்க. அதைச் சுத்தப்படுத்துறது தான் பெரும்பாடா போச்சு. இது மாதிரி சில சிரமங்கள ஐயா கொடுக்கிறது உண்டுதாங்க.”

மனிதனாய் இருக்கத் தீர்மானித்துவிட்டால், அற்பத்துக்கும் அதிமுக்கியத்துக்கும் வித்தியாசம் ஏது!

இப்போதெல்லாம் மனிதர்களைப் பார்ப்பதே வெகு அரிதாய்ப் போய்விட்டது. இப்படிப்பட்ட வேளையில் எனக்கு ஒரு மாமனிதரை வார்த்தைகளால் தரிசிக்க முடிந்ததே. அதைத்தான் உங்களோடு பகிர்ந்து கொண்டேன்.

—அருட்செல்வர் அவர்கள் தம் எழுபத்தோராம் பிறந்த நாளை 21-3-93ஆம் நாள் கண்டார்கள். அவர்களை “நீடுழி வாழ்க!” என நெஞ்சார வாழ்த்துகிறோம்.—

கவிதாசரண்

தமிழில்படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்

ஏப்ரல், 1993

மாதத்தின் முதல் வாரத்தில் வெளி வருகிறது.

தனி இதழ் விலை ரூ.3.
ஆண்டுச் சந்தா ரூ.36.
சந்தாவை M.O. செய்க.

மனித நேயம் வளர்க்கும் இலக்கியத் தெளிவின் ஊற்றுக்கண்கள்.

படைப்புகளை அனுப்ப மற்றும் தகவல் தொடர்புகளுக்கு:

ஆசிரியர், கவிதாசரண்,
31, டி.கே.எஸ். நகர்
சென்னை-600 019.

திறனாய்வுக்குப் புதிய நூல்கள் மட்டுமே ஏற்கப்படுகின்றன.

இதழை 580, T.H.Road, சென்னை-21 இலிருந்து வெளியிடுபவரும் ஆசிரியரும்: கவிதாசரண் ஆல்வெல் சிரஸ், 31, T.K.S. நகர், சென்னை-19 இல் அச்சிடுபவர்: திருமதி கவிதாசரண்

படைப்பாளர்களே தங்கள் படைப்புகளுக்குப் பொறுப்பேற்கிறார்கள்.

வெளியிடுவதற்கு ஏற்கப்பட்டவற்றைத் திருத்தவும் சுருக்கவும் ஆசிரியருக்கு உரிமை யுண்டு.

பாராட்டுகள்

சென்னை ரீஃபைனரீஸ் லிட். நிறுவனமும் ஸ்ரீராம் ட்ரஸ்ட் அமுத சுரபியும் இணைந்து நடத்திய சிறந்த அறிவியல் தமிழ் நூலுக்கான போட்டியில்

நெல்லை சு.முத்து

எழுதிய “விண் வெளிப் படிகளில் இந்தியா” பரிசு பெற்றது.

“நேஷனல் கௌன்சில் ஃபார் கம்யூனிகேஷன் ஆஃப்சயன்ஸ் அன்ட் டெக்னாலஜி” என்னும் நிறுவனம் தாய்மொழியில் அறிவியல்பற்றி எழுதும் எழுத்தாளருக்கு வழங்கும் பரிசை **சுஜாதா** பெற்றுள்ளார்.

கல்கத்தாவிலிருக்கும் ‘பாரதீய பாஷா பரிஷத்’ சென்ற ஆண்டில் வெளிவந்த சிறந்த நாவலாக **சி.ஆர்.ரவீந்திரன்** எழுதிய ‘ஈரம் கசிந்த நிலம்’ நூலுக்குப் பரிசளித்துள்ளது. வாழ்த்துகிறோம். அவர்கள் மகிழ்வில் இணைகிறோம்.

திசைகளை விழுங்கும் வெட்ட வெளி;
தேடலைப் பரிகசிக்கும் வெற்று வெளி.
துருவும் பார்வையின் தூரப் புள்ளியாய்...
அங்கே— ஓர் ஒற்றை மரம்:

ஒற்றைத் தனி மரம்.
உயிர் ஒடுங்கிப் போன பட்ட மரம்;
பட்டை உரித்த மரம்.
பட்டை விட்டு, வெட்டுப் பட்டு,
வெறும் கட்டையாய்— ஆயினும்,
இழைக்க இழைக்கச் சுகந்தம் பெருகும்
சந்தனக் கட்டையாய்...

நீரில் கரைந்தாலும், நெருப்பில் எரிந்தாலும்,
மாரில் உலர்ந்தாலும் மணமே மிச்சமாய்...

என் கண்ணே! கண் மலரே!

இந்தச் சுகந்தம் என்னில் ஏது, மகனே?
பட்டையாய் என்னை நீ பற்றியிருந்தபோது,
சொந்தச் சுகந்தமாய் என்னுள் சேமித்து,
அந்தரங்கத்தில் பதுக்கிய ஆசையா!

அதைத்தான் மானுட மூச்சின் மகரந்தமாகக்
காற்றில் விதைத்துக் கருணை வளர்க்க
என்னைக் கட்டையாக்கிவிட்டுக்
கண் மறைந்தாயா!

ஈரக் காற்றில்தான் சுகந்தம்

ஏகாந்தமாய்ப் பரவும் என்பதற்கா

என் கண்ணில் ஊற்றெடுத்தாய்?

உப்பில்லாமல், உவர்ப்பில்லாமல்,

துயரமே தெவிட்டாத தித்திப்பாகவா

என் கண்ணூற்றை ஆசீர்வதித்தாய்?

என் சுடரே! செல்வ மகனே!

ஏப்ரல் எட்டாம் நாள்:

என்னை உன் தந்தையாய் எழுதிய நாள்.

ஆனால், என்னை நீ என்ன செய்தாய்?

சிறு பிள்ளை விளையாட்டாய்

என் கண்ணீருக்காக உன் தாகம் வளர்த்து,

உன் பிறந்த நாள் சங்கல்பமாய்,

என் சிதைக்கு நீ மூட்டும் நெருப்பையே

நிரந்தரமாய் மறுத்து, என்னை நிராதரவாய்...

இந்த மண்ணில் என் மரணம்கூட மூளியாய்—

என்னைத் தமிழ் அன்னை பெற்றாள்,
ஏடெடுத்து வாழ்ந்திருப்பேன்;
இன்னுயிரைத் தோற்ற பின்னே
என் குழியில் பூத்திருப்பேன்.

கவசாசரண்

தமிழில் படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்

மலர் இரண்டு

ஏப்ரல், 1993

இதழ் நான்கு

அம்மம்மா!

எனக்கு மதிப்பீடுகள் பற்றிய நினைவு துளிர்ந்த நாளி
லிருந்து, 'அம்மா' என்னும் வார்த்தை என்னுள் உறைக்கும்
போதெல்லாம், சட்டென முகம் காட்டுகிறவள் ஒரு சிறுமி
தான்; ஏழு வயது சிறுமி அவள்.

அவள் பெயர்கூட நினைவில் இருக்கிறது.

அமிர்தம்! அமிர்தமான பெயர். அவள் என்னைப்
பாதித்ததும் அமிர்தம் போலத்தான். என்னுள் உயிர்த்த ஓர்
அமிர்த மயமான விழிப்பு அது.

இரண்டாம் வகுப்பில் என்னோடு படித்துக் கொண்
டிருந்தாள் அப்போது.

களையான முகம்தான். ஆனால், அழகானதா என்று
இப்போது என்னால் அனுமானிக்க முடியவில்லை. மேலும்,
களையான முகம் வேறு, அழகான முகம் வேறு என்பதாக
எங்குக் கற்றேன் என்பதும், அதற்கு அர்த்தம் உண்டா என்
பதும் எனக்கு எப்போதும் விளங்கியதில்லை.

அவளுக்கு வட்ட முகம். அடர்ந்த தலைமுடி. அழுந்
தப் பின்னிய கருத்த பின்னல். அந்தப் பின்னல் தலையை
விட்டுத் தழைந்து இறங்கிய விதம், அவள் இடுப்பை வளைத்
துப் பிரியம் பேசுவதற்காகவோ என்றிருந்தது.

இதற்கு முற்றும் எதிரான மற்றொரு தோற்றம்கூட
அவளுள் ஒளிந்து கொண்டிருந்தது.

அவள் நெற்றி முகட்டில் பூந்துகள்போல் குத்திட்டு நிற்
கும் பூனை முடியைப் பார்க்கும்போது, தலைமுடி முழுதும்

நுனி பிளந்து, செம்பட்டை பூத்து, தன் வளர்ச்சியை மட்டுப் படுத்திக் கொண்டாற்போல ஒரு பொய்த் தோற்றம்.

அவள் தலைக்கு வைத்த எண்ணெய் முகத்தில் சுரந்தாற்போல் பளபளக்கும். பின் கழுத்தில் பின்னல் உரசி உரசி, அவள் சட்டையின் கழுத்துப் பட்டை எண்ணெய்ப் பிசுக்கேறி கறுத்திருக்கும். சடையை விலக்கிவிட்டுப் பார்த்தால், பின் சட்டையில் சடை நீளத்திற்கு எண்ணெய்த் தடம் இறங்கி, அதுவே நிரந்தரம்போல் இருக்கும்.

அவள் எனக்கு இரண்டு கோலங்கள் சொல்லிக் கொடுத்தாள். 3×3 வரிசையில் ஒரு கோலம். மற்றொன்று 3×2 வரிசைக் கோலம்.

நாம் கற்றுக்கொள்ளும் எத்தனை விஷயங்கள், மீள் பயிற்சி இல்லாமல் காலப் புழுதியில் புதையுண்டு போகின்றன! ஆனால், அந்தக் கோலங்கள் எனக்கு மறக்கவில்லை. மறதி என்னும் பேச்சுக்கே இடமில்லை. ஏதோ, சுவாசம் போல என்னோடு இயல்பாய் ஒட்டிக்கொண்டுவிட்டன.

என் சின்னக் கரும் பலகையில் அவள் போட்டுக் கொடுத்த கோலங்களை எத்தனை நாள் வரைந்து பழகினேன் என்பது இப்போது நினைவில்லை.

அவற்றைச் சரியாகப் போடக் கற்றுக்கொண்டதும், என் பலகையை நன்றாகத் துடைத்து எடுத்துக் கொண்டு போய், அவளுக்குப் புதிதாகப் போட்டுக் காட்டினேன்.

பலகையைத் தரையில் கிடத்தி, அதன் மேல் குனிந்து, இடது முழங்கையைத் தரையில் ஊன்றிப் படுத்து, வெகு காலம் பழகியவனைப் போலப் புள்ளிகளைத் தீர்மானமாக வைத்து, வெகு தீர்க்கமாகக் கோடு இழுத்தேன்.

எனக்கு முன்னால், அவள் சம்மணமிட்டு அமர்ந்து, துடைகளிவ் ஊன்றிய கைகளால் முகத்தைத் தாங்கியபடி, கண்ணூன்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

கோடுகள் நீண்டு, கோலங்கள் ஒவ்வொன்றாய் முழுமை பெறும்போது, நானும் கூட முழுமை பெறுவதுபோல் இருந்தது. குழந்தைக்குரிய குதூகலமெல்லாம் தோன்றவில்லை. எனக்கு நானே முழுமையறுவதைப் பார்த்துக் கொள்ளும் நிறைவின் அழுத்தமும், ஓசையின்றித் திரளும் ஒரு வார்த்தைக்கான உதடு பிரிப்புமாக, இரண்டு கோலங்களையும் முடித்து, பலகையை அவள் முன் நகர்த்தி, தரையில் பதித்த இடது முழங்கையைத் தூக்காமலே, தலை நிமிர்த்தி அவளை நான் முழுமையாகப் பார்த்தபோது,

அவள் தன் இடது கையைத் தனது மடியில் கிடத்தி, வலது கையால் என் நெற்றி முகட்டி விருந்து பின் தலை வரை நீவிக் கொண்டிருந்தாள். கோழிக் குஞ்சின் பூஞ்சிறகால் தடவுவது போல அப்படியொரு பூந்தடவல்.

என் பார்வை அவள் கண்களைத் தேடிப் போனபோது, அந்தக் கரு நீலக் கண்ணாடிகளில் நான் தெரிந்தேன்.

கடல் மாதிரியான கண்கள்!

—கடலை அப்போது நான் பார்த்ததில்லை. பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, சென்னை வந்து, ஒரு பகல் பொழுதில் கடலைப் பார்த்த பொழுது, அவள் கண்களின் நீலம் தான் கடல் முழுதும் கரைந்து கிடப்பதாகப் பட்டது.—

அவள் இரண்டு விழிகளிடும், நான் 'மெத்து மெத்தென்ற' குழந்தையாகத் தலை தூக்கிப் பார்த்துத் தவழ்வது போல அதிசயமாகத் தெரிந்தது. கருத்த வானத்தில் சுடரும் நட்சத்திரம் போன்றதோர் ஒளிக்கீற்று.

அவள் மடியில் கிடந்த கை, 'இந்தா, இந்த மடி உனக்குத் தான்' என்று இதமாய் அழைக்கும் சுகம்.

கடல் நீலமாய்க் கருத்த அக்கண்களில் அமிர்த வாசமாய்ப் பொங்கும் அந்த வாஞ்சை மிகு பார்வை! பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, ஊறி ஊறி, பெருகிப் பெருகி, கணத்துக் கருத்து, இருண்டு, திரண்டு, பரந்து, நம்மையே தன்னில் ஆழ்த்திக் கொள்கிறதே இருட்டு- அதுபோல என்னை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அந்தப் பார்வையைப் பருகிய பிறகுதான் நான் இருட்டையே நேசிக்கக் கற்றுக் கொண்டேன். இருட்டு வெகு ஆழமானது; அர்த்தமுள்ளது. நம் புற வடிவை மட்டுமே தன்னுள் ஐக்கியப்படுத்திக்கொண்டு, நம் சிந்தனைச் சுடரைத் தூண்டி விட்டு, நம் ஆளுமையின் முழுப்பரிமாணத்தையும் வெளிப்படுத்தி, நம்மை நட்சத்திரமாய்ச் சுடர வைக்கும் கருணை வெள்ளம்.

வெளிச்சம் அப்படியல்ல. அது வெறும் வெள்ளை. பரந்த மணற்பரப்பில் நம்மைக் குறு மணலாய்ச் சிறுமைப் படுத்துகின்ற வெண்மை. எந்த வீரிய நட்சத்திரத்தையும் விழுங்கித் துடைத்துவிடும் அகங்காரம் காட்டும் வெள்ளை.

அந்தக் கண்களின் கருணை! அந்தப் பார்வையின் வாஞ்சை! அதுதான் 'அம்மா' என்று பொட்டில் தொட்டாற்போல் எனக்கு உறைத்தது.

அப்பார்வையை ஒரு 'அம்மா'வால்தான் வழங்க முடியும். குளிரில் நடுங்கும் அம்மணக் குழந்தையைப் பார்வையா

லேயே பொத்தியெடுத்துத் தன் அடிவயிற்றுக் கணப்பில் இதமாகச் சூடேற்றி, உயிர்க்க வைக்கும் வித்தை அந்த 'அம்மா' வுக்குத்தான் கைவரும்.

அவள் கண்களையும் அந்தப் பார்வையையும் சந்தித்த மாத்திரத்தில், காலம், இடம், நிகழ் யாவும் முற்றாக மறந்து போயின. அந்தத் தருணத்திற்கு முன்னும் பின்னும் அவளோடு எனக்கென்ன உறவு என்பதில் ஒன்றுகூட நினைவில்லை. ஐம்பதாண்டுகளுக்குப் பின்னும் என்னில் அழியாமல் ஒளியாமல் இருப்பதெல்லாம் அந்தப் பார்வைதான்; அதன் வாஞ்சைதான். அந்தக் கண்களை நினைத்த மாத்திரத்தில் என் வயதெல்லாம் கரைந்து போய், இப்போதும் அவள் மடியில் தவமும் குழந்தையாகத்தான் என்னைப் பார்க்கிறேன். 'இந்தா, இந்த மடி உனக்குத்தான்' என்றே அவள் அழைக்கிறாள் அப்படியொரு சிரஞ்சீவிப் பார்வை! சிரஞ்சீவியாய் என்னை மடியில் போட்டுக் கொள்ளும் வாஞ்சை!

எழுதுகோல் என் விரலோடு நட்புக்கு வந்ததை இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

நடைமுறை வாழ்க்கையில் ஆராதனைக் குரிய வேளைகளில்கூட பெண்கள் அப்படி ஒன்றும் மேன்மையாய் இல்லை என்னும் ஆற்றாமை என்னைத் தொட்டபோது,

வணிகத்தனமான எதார்த்தத் தாக்கத்தில் இந்தப் பெண்களிடம் அந்த என் 'அம்மா' அருகி வருகிறாள் என்பதை உணர்ந்த போது,

என்னையே சுட்டிக் கொள்ளக் கூடத் தடுமாறி நடுங்கும் விரல்களை நிலைப் படுத்தத்தான் எழுதுகோல் வந்து என் பிடிக்குள் சிக்கியதோ!

—என் எழுத்தில் பெண் ஒரு போதும் வெட்கிச்சிறுத்ததில்லை. மாறாக, பெண்ணின் எல்லா

பலவீனங்களையும் கடந்து, எனக்கு முகம் காட்டிய அம்மாவை, தூசு படர்ந்த எல்லா வீதிகளிலும், எல்லாத் திசைகளிலும் தேடவும் பாடவுமே முயன்றிருக்கிறேன்.

இப்படி ஏதோ ஒன்று, அந்த இளங்கோவடிகளுக்கும் நேர்ந்திருக்க வேண்டும்.

இல்லையேல், ஒரு மாலைக்குத் தன்னை விற்றுவிடச் சம்மதித்த அந்த மாதவியையே, மனதைப் புனிதப் படுத்தும்படியான மங்கல மடந்தையாக மரியாதைப் படுத்தியிருப்பானா!

பெண்கள் அப்பெருமைக்குரியவர்கள்தான் அல்லவா.

என்னவாயினும், 'அம்மா' அப்படிப்பட்டவள்; அல்லது அதற்கும் மேலானவள்.

இன்றைய பெண்கள் அவளை அவ்வளவு சுலபமாய் மென்று விழுங்கி ஜீரணித்துவிட முடியாது.

இந்த 'அம்மா'வுக்கு அடுத்த படியாகத்தான் என்னைப் பெற்ற அன்னை, அதுவும் ஒரு குறுப்பிட்ட கட்டளை காரணமாக என் நினைவை ஆக்கிரமிப்பார்கள்.

ஆம். என் அன்னையின் பிரசன்னம் எப்போதும் என் னுள் ஒர் ஆக்கிரமிப்புதான்.

எனக்கு ஐந்து வயதிருக்கலாம்.

ஒரு நாள், எட்டு கிலோ மீட்டர் தொலைவிலிருக்கும் என் மாமா வீட்டுக்குத் தாயாரும் நானும் சென்றோம்.

நான் ஒரு கிலோ மீட்டர் தூரம் நடந்திருந்தால் அதிகம். மீதித் தூரமெல்லாம் அம்மாவின் இடுப்பில்தான் சவாரி.

மாமாவின் ஊரை நெருங்கும் போது தாழைப் புதர் மண்டிய ஆறு ஒன்று குறுக்கிடும். அதைக் கடந்ததும் ஆற்று மணல் படர்ந்த சிறிது தூரப் பாதை. அதன் முடிவில் வீடுகள் முளைக்கும்.

அந்த இடத்தில், இடுப்பிலிருந்து என்னை இறக்கிவிட்டு, முகம் துடைத்து, தலை முடியைப் படிய நீவிவிட்டு,

“உம், நட, பார்க்கலாம்,” என்றார்கள்.

எனக்கு நடக்க ஆசைதான். நடந்து கொண்டே அம்மாவின் விரலுக்காகக் கை நீட்டினேன். தூர நடைக்கு விரல் பிடித்து நடக்கும் வயதுதான் அல்லவா! ஆனால் அம்மாதன் விரலைப் பற்ற விடாமல்,

“முன்னாலே நடய்யா. உன் காலடியப் பார்த்துக்கிட்டே நான் வர்றேன்,” என்றார்.

இதமாகச் சொன்ன வார்த்தைகள் தான் என்றாலும் ஒரு கட்டளை போலவே என்னை முன் நடத்தின.

வீட்டை நெருங்கும் முன், எங்களை எதிர் கொண்ட இரண்டு பெண்மணிகளில் ஒருத்தி- உறவில் எனக்கு மாமன் மகளாக வேண்டியவள், “வாங்க, என் அதை பெத்த ரத்தினமே, அம்மாவுக்கு வழிகாட்டிக்கிட்டு வர்றீங்களா?” என்று சொல்லி என்னை அலக்காக வாரியெடுத்து, முகத்தை எச்சில் படுத்தியவளாய், “உங்க காலடித் தடத்த புடிச்சிகிட்டு ஒரு நாளைக்கு ஊரு சனமே ஓடிவருமே,” என்றாள்.

அதற்குள் இன்னொருத்தி, செல்லமாய் என் கன்னத்தில் இடித்து, நெட்டி முறித்து, “இந்த வயசு எல்லா குளுவானும் அம்மா கொசுவத்த புடிச்சிகிட்டுதான் சன்னகட்ட போட்டு நடக்கும். ஆனா எங்க அதை இவர வழி காட்டல்ல வயித்த வுட்டு இறக்கினாங்க,” என்றாள்.

என் சுவடுகளைப் பின்பற்றி நடப்பதற்குத்தான் தாயார் என்னை முன் நடத்தினார்கள்.

ஆனால் எனக்கென்னவோ அந்த மகாராணியாருக்கு கட்டியங் கூறி முன் நடந்தேன் என்றே இப்போதும் படுகிறது.

தொடர் 4

வல்லிக்கண்ணன்

நினைவுத் தடங்கள்

1941 ஜூன் முதல் 1943 ஜனவரி வரை நான் திருநெல் வேலியில் வசித்தேன்.

என் அண்ணா ரா. சு. கோமதிநாயகம் (அசோகன்) அங்கு 'மெடிக்கல் ஸ்டோ'ரில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அம்மாவும் தம்பியும் இருந்தார்கள். அரசடிப் பாலத் தெருவில் ஒரு வீட்டில் வாடகைக்கு இருந்தோம்.

அந்நாட்களில் சம்பந்தமூர்த்தி கோயில் தெருவில் இளைஞர்கள் 'நெல்லை வாலிபர் சங்கம்' அமைத்து, அடிக்கடி கூடி இலக்கியம் பற்றிப் பேசி மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். தி. க. சிவசங்கரனும் அச்சங்கத்தில் சேர்ந்திருந்தார்.

அர்சாங்க அலுவலகப் பணியை விட்டுவிட்டு, நான் திருநெல்வேலிக்கு வந்ததும், நெல்லை வாலிபர்கள் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டார்கள். சங்கக் கூட்டங்களுக்கு நானும் போய்வரலானேன்.

அதே கர்வத்தில், டவுனில் வேறொரு பகுதியில் 'மணி அரசுக் கழகம்' என்றொரு அமைப்பு இயங்கி வந்தது. தொ. மு. சி. ரகுநாதன் அதில் சேர்ந்திருந்தார். அவரும் மற்றுமுள்ள நண்பர்களும் 'மணிஅரசு' என்றொரு கையெழுத்துப் பத்திரிகை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அதைப் போல நெல்லை வாலிபர் சங்கத்தினரும் ஒரு பத்திரிகை நடத்த ஆசைப்பட்டார்கள். ஆகவே அவர்கள் என்னை சங்கத்தின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். 'இளந்தமிழன்' என்ற கையெழுத்துப் பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. நான்தான் அதன் ஆசிரியர்.

எழுத ஆசைப்பட்ட இளைஞர்கள் கதை, கட்டுரை, கவிதைகள் எழுதித் தந்தார்கள். அவற்றைச் சீர்செய்து, நான் பத்திரிகையில் எழுதினேன். நானே படங்களும் வரைந்தேன். எனது எழுத்துக்களும் ஒன்றிரண்டு அதில் இடம் பெறும். 'இதயஒலி' முழுக்க முழுக்க என் எழுத்துக்களையே கொண்டிருக்கும்.

நான் சங்கத்தின் தலைவராவதற்கு ஒரு மாதத்துக்கு முன், நெல்லை வாலிபர் சங்கத்தின் ஆண்டுவிழா சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அதற்கு 'சொல்லின் செல்வர்' ரா. பி. சேதுப் பிள்ளை தலைமை வகித்து, சிறப்புரை ஆற்றினார். திருநெல் வேலி மந்திரமூர்த்தி ஹைஸ்கூல் ஹாலில் விழாக் கூட்டம் நடைபெற்றது.

'எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்

மங்காத தமிழ் என்று சங்கே முழங்கு!'

என்ற பாரதிதாசன் வரிகளை ஆண்டுவிழா அழைப்பிதழின் முன்பக்கம் அச்சிடச் செய்திருந்தேன்.

'பாரதிதாசன் கவிதைகள்' என்ற தொகுப்பு அப்போது வெளிவந்திருந்தது. பாரதிதாசன் கவிதைகளால் ஷேர்ச்சுப் பட்டிருந்த நாங்கள், ஆளுக்கு ஒரு புத்தகம் வாங்கிப் படித்து ரசித்தோம். அவை பற்றிப் பேசி மகிழ்ந்தோம்.

அழைப்பின் கடைசிப்பக்கத்தில், 'பேச்செல்லாம் தமிழினிலே பேசுங்கள்; ஏச்செல்லாம் தமிழினிலே ஏசுங்கள்!' என்ற வரிகளை அச்சிடச் செய்திருந்தேன். இவை சுத்தானந்த பாரதியின் கவிதைகளிடையே என்னைக் கவர்ந்த வரிகள்.

வழாவில் சிறப்புரையாற்றிய சேதுப்பிள்ளை இவற்றைக் குறிப்பிட்டு, நெல்லை வாலிபர்களின் தமிழ்ப் பற்றைப் பெரிதும் பாராட்டினார். 'மங்காத தமிழைத் தங்கள் வாழ்வாகவும் வளமாகவும் மதிக்கின்ற சங்கத்தினர், பேச்செல்லாம் தமிழினிலே பேசுங்கள், ஏச்செல்லாம் தமிழினிலே ஏசுங்கள் என்று கேட்டுக் கொள்வதை வெகுவாகப் பாராட்ட வேண்டும். வைதாலும் தமிழினிலே வையுங்கள்; அதனை வாழ்த்தெனக் கொண்டியம் பிடுவான் என்று ஒரு சிவனடியார் கூறியிருக்கின்றார். அந்த உயர்ந்த பண்பு இந் நெல்லை வாலிபர்களிடமும் இருப்பது கண்டு மனம் மிக மகழ்கின்றேன்' என்று அவர் கூறினார்.

தமிழ் நாட்டில் தமிழ் மதிக்கப்படாத நிலை கண்டு மனம் வருந்தினார். கடைகள், அலுவலகங்கள், எங்கெங்கும் பெயர்ப் பலகைகளில் தமிழ் தப்பும் தவறுமாக எழுதப்படுவதையும், ஆங்கிலம் முக்கிய இடம் பெற்றிருப்பதையும் கண்டித்துப் பேசினார். 'தமிழ் வளம் பெற வேண்டும் என்று ஆசைப்படும் வாலிபர்கள் ஒரு பணியில் ஈடுபட வேண்டும். பெய்ண்டும் பிரஷ்ஷும் எடுத்துக் கொண்டு கிளம்ப வேண்டும். கடைகளின் பெயர்ப் பலகைகளில் காணப்படுகிற தவறுகளைத் திருத்தி எழுத வேண்டும். ஆங்கில எழுத்துக்களை அடித்து, தமிழ் எழுத்துக்களில் பெயர்களை எழுத வேண்டும்' என்று அவர் நாவலித்தார்.

தமிழ் மொழி யார் யாரால் எப்படி எப்படி எல்லாம் சிதைத்துச் சீரழிக்கப்படுகிறது என்று விரிவாகவே எடுத்துச் சொன்னார் அறிஞர் சேதுப்பிள்ளை. மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கிறவர்கள் தமிழைக் கெடுக்கிறார்கள் என்று அவர் சாடினார். மரபை மதிக்காமல், இலக்கணத்தை மதிக்காமல், மனம் போனவாறெல்லாம் எழுதி மொழிக் கொலை செய்கிறார்கள் என்றார்.

மறுமலர்ச்சி என்பதே மரபுக்கு ஒவ்வாதது. மலர்ந்தது வாடும். வாடியது மீண்டும் மலராது. மலர்ச்சிக்குப் பிறகு மாள்ச்சிதான். ஆகவே மறுமலர்ச்சி என்பது ஆகாயத்தாடரை போலேயாம் என்று முழக்கமிட்டார் அவர்.

தமிழில் அழகான சொற்கள் இருக்கின்றன. எழுத்தாளர்கள் அவற்றை எடுத்தாளாது, ஆங்கிலத்தைப் பின்பற்றி அழ

கையும் அர்த்தத்தையும் கெடுக்கிறார்கள். அருவி என்பது அழகான தமிழ்ச்சொல். அதைவடுத்து, நீர் வீழ்ச்சி என்று எழுதுகிறார்கள். குற்றாலம் அருவி என்பது எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கிறது! அதீற்குமாறாக, குற்றாலம் நீர்வீழ்ச்சி என எழுதுவது ஏன்? 'வாட்டர்ஃபால்ஸ்' என்று ஆங்கிலத்தில் இருக்கிறது. அதற்காக நாமும் நீர்வீழ்ச்சி என்று எழுத வேண்டுமா என்று கேட்டார்.

தமிழைக் கெடுக்கும் வேலை பாலர் பாடத்திலேயே ஆரம்பித்துவிடுகிறது. சில சொற்கள் மொழி முதலில் வாரா. டங்கா, டமாரம், டப்பி என்று குழந்தைகளுக்குக் கற்பிக்கப்படுகிறது. இது சரியல்ல. ர, ட போன்ற எழுத்துக்கள் சொற்களின் முதல் எழுத்துக்களாக வரா என்று இலக்கணம் வலியுறுத்துகிறது. ஆனால், இங்கோ ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியர்களே டங்கா, டமாரம், டப்பி என்று கற்றுக் கொடுக்கிறார்கள். டாகினி என்றொரு பேய் உண்டு என்று பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. அதை இடாகினி என்றே குறித்திருப்பார்கள். டங்கா, டமாரம், டப்பி என்ற தன்மையில் எழுதுகிறவர்களையும், சொல்லிக் கொடுக்கிறவர்களையும் அந்த இடாகினிப் பேய்தான் பிடித்தாட்டுகிறதோ என்னவோ என நகைச்சுவை பரிமாறினார்.

காவேரி ஆற்றில் குளித்தெழுகிறவர்களின் வெள்ளை வேட்டி எல்லாம் காவியாக மாறிவிடும். காவிரியில் காவிநிறத் தண்ணீர் தான்- கலங்கல் நீர்தான் ஓடும். அதனால்தான் அதன் பெயர் காவேரி என்றாயிருக்கிறது என்றும் தமாஷாகச் சொன்னார்.

ரா.பி.சேதுப்பிள்ளைக்கு சொந்த ஊர் ராஜவல்லிபுரம்தான். எங்களுக்கு அவர் உறவினரும் கூட. என்றாலும் நான் அந்த அறிஞரை அந்த விழாக் கூட்டத்தில்தான் முதன் முதலாகப் பார்த்தேன். அதற்குப் பிறகு நான் அவரைப் பார்க்கவுமில்லை; பார்க்கக் கூடிய வாய்ப்போ, பார்க்க வேண்டிய அவசியமோ எனக்கு ஏற்பட்டதுமில்லை.

அவருடைய விழாப் பேச்சும், அப்போது அவர் காட்டிய பாவங்களும் என் மனசில் ஆழமாகப் பதிந்துள்ளன. அதிலும், டங்கா, டமாரம், டப்பி என்று ஓங்கிய குரலில் உச்சரித்து, அவர்களை டாகினிப் பேய்தான் பிடித்திருக்கும் என்று முழக்கமிட்ட தோற்றம் இப்பவும் அழியாத சித்திரமாகப் பளிச்சிடுகிறது.

அப்படி வேகமாகக் கண்டித்துவந்த அறிஞர் தன் பெயரை ரா. பி. சேது என்றுதான் எழுதிக் கொண்டிருந்தார்; தன் ஊர் ராஜவல்லிபுரம் என்றுதான் குறிப்பிட்டார். இரா. பி. சேது என்றும், இராஜவல்லிபுரம் என்றும் அவர் எழுதியதில்லை. அது ஒரு விபரீத முரண்தான்!

—வளரும்.

இரவினில் விரியும் ஹைகூக்கள்

ஏநல்கலை கூ. முத்து

பசிக்கு உணவு நிலா:

நீலப் பிட்டின்மேல்
சீனிக்கற்கண்டுப் புள்ளி மீன்கள்
பசி கிளர்ந்தது.

பார்வை வீரித்த வாயால்
இரவெல்லாம் தின்றும்
தீரவில்லை.

எனத் "தீராப்பசி" குறித்துப்
பாடுகிறார் துரை. சீனிச்சாமி
(அந்தி கவிதைகள்.)

இங்ஙனம் நிலாச் சோறு
உண்டும் நிலவே உணவாக
உட்கொண்டும் வாழ்ந்த தமிழர்
மரபினைப் பெருஞ்சித்திர
னார்தம் சங்கப் பாடல் நினை
வூட்டும்.

சுழும் சோறும் கடைஇ, ஊழின்
உள்இல் வறுங் கலம் திறந்து

அடிக்கண்டு
மறப்புலி உரைத்தும்.

மதியம் காட்டியும்
நொந்தன ளாகி...

(புறநானூறு: 160: 20-23)

ஒரு ஏழைத் தாய் தன் மகவினை
ஆறுதல் படுத்தும் வறுமை
ரொஞ்சி

ஏழை கிராம மக்கள்
மீறும் இல்லை பூவும் இல்லை.
நீலவைப் பகிர்ந்து

கொள்ளலாம்.

என்று ஸாய்காகு ஹைகூவில்
தன்னிறைவடைகிறது.

பசியால் வாடும் குழந்தை
மாவரைக்கச் சொன்னால்
நீலாவை வேடிக்கை பார்க்கும்
என்பார் பாஷோ. தமிழில்

இசய சீதாவின் ஹைகூ இது:-
மார்பில் குழந்தை
முயன்று முயன்று
நீலவைப் பார்க்கும்.
(தீயின் பிணம்)

ஆனால்,
நீலவுக்கு அழுவதை
நிறுத்திக் கொண்டது
உயக்குழந்தை

ரொட்டி முன்னே.
என்பார் ஒரு இலங்கை கவிஞர்.
(சுடைக்குள் தேசம்.)

உறங்காத நிலா:

சுவிர நடுநிசியில் கண்
விழித்த சவ்ஞர்கள் நிலவில்
லயித்து ஒன்றிப் டோவது
இயல்பே

இரவு முழுதும் சில்வண்டுகளின்
சேர்ந்திசைப் பாடல்
ரசிக்கும் நிலா

(கவிதாசரண், ஜூலை 1992)

என்பார் முத்து. எத்திராசன்.

அண்டை வீட்டுக்காரன்

இரவெல்லாம்
புல்லாங் குழலில் ஓலமிட
ஏன் தூண்டினாய்? நீலவே!

—கோயோ என்ற ஜப்பானியக்
கவி இங்ஙனம் இராப்
பொழுதைக் சழித்த விதம் பக்
கத்து வீட்டுக்காரனின் குழலோ
சையல் மூழ்கியபடி! நிலவே
விரகமாக, அனாதையாக, ஆத்
ரவாகப் படும் வேறு சிலருக்கு.

இளவேனில் இரவு
நட்சத்திர முள்ளில்

வீரக நிலவு

(பால் வீதி)

என்பார் அப்துல் ரகுமான்.

ஒற்றை மரத்து மேலே
யாரை எதிர்பார்க்கிறது
அந்த ஒற்றை நிலா

என்று நிலாவின் எதிர்பார்ப்பு
ஹைகூவானது இன்னொரு
கவிஞரிடம்.

(கவிதாசரண் ஜூலை 1992)

நள்ளிரவில் விழித்த என்

தூக்கம்

விடியும்வரை அந்த

அனாதை நிலவுக்கு

(புல்லன் நுனியில் பணித்துளி)

என்று அறிவுமதியும்,

யார் வீட்டுக் குழந்தையோ

அழுதது...விழித்த எனக்குப்

பாதி நிலா

(ஹைகூ கவிதைகள்)

என்று மித்ராவும் நிலாப்பாட்டு
மீட்டுவர்.

அறைக்குள் நிலா:

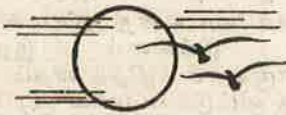
தவிர நிலாவை உயர்தி
ணையாக்கி படுக்கையிலிருந்து
அவ்வாறே ரசனைக் கேற்ப அனு
பவிப்பதில் ஹைகூ கவிஞர் தம்
உரிமையை யாரும் தடை
செய்ய இயலாது

மலைமேலே இப்போது

பூர்ணிமை நிலவு சிரிக்கிறது

பூத்திருடனைப் பார்த்து

என்பார் இஸ்ஸா

தனிமையில் நிலவு

வீதியில் காவல்

நடுநிசி நாய்கள்

(கவிதாசரண் மே 1992)

என்று நிலவுக்கு நாய்களைக்

காவலாக்குகிறார் ந. க. துறை
வன்.

சாளரக் கம்பியில்

மோதிச் சிதறிய நிலா

படுக்கையில் என்னோடு

(சூரியப்பிறைகள்)

என்று எளிக்கிறார் தமிழன்பன்.

தொட்டிலில் தூங்கும் குழந்தை

ஜன்னல் வழியே

நித்திரையின்றி நிலவு

(ஆன்னும் பக்கள்) என்பார்

ஒரு கவிஞர்.

ஜன்னல் வழியே

என் காதலியின் படுக்கை

அறையை

எட்டிப் பார்க்கிறது நிலவு

(நட்சத்தர விழிகள்)

என்று நிலவின் கள்ளப் பார்

வையைக் கவனிக்கிறார் கழனி

யூரன்.

நிலவின் துணுக்குகள்

மரத்தினடியில்

சல்லடை

தென்னையோலை

(சூரியச் செதில்கள்)

என்கிற காட்சியழகு அவை

நாயகனின் ஹைகூ.

நிலாப் பிம்பம்:

இப்படியே நிலவை ரசித்
துக் கொண்டிருந்தால் எப்படி?
ஷிகியின் எண்ணமும் ஹைகூ
வாக:

குளிர் நடுங்கும் இரவெல்லாம்

அந்தக் குரங்கின் சிந்தனை

நிலவைப் பிடிப்பது எப்படி!

இதே ப்சாதனை,

"எப்படித் தொடலாம் நிலவை?

நினைவில்

குளம்"

(தீயின் பிணம்)

என்றொரு தமிழ் ஹைகூவி

லும் இழையோடுகிறதே. நில

வைப் பிடிக்கப் பரிமளமுத்து

வால் முடிகிறது.

"நிலவைச் சிறையிடித்த

கனவோடு சிரித்தது கிணற்றுநீர்
கலைத்தது காற்று."

உண்மைதானே? நிலவை
கையில் பிடிக்க யாரால் முடி
யும்? குவளைத் தண்ணீர்
வேண்டாமானால் பிம்பத்தை
வசப்படுத்தலாம்.

"மெளனமாய் தாலாட்டும்
நிலாவை
குளம்"

(இன்னும் மக்கள்) என்பார்
குடந்தை ரவிசுப்பிரமணியன்.

'நீரில் படிந்த நிலவு
மீண்டும் மீண்டும்

உடைந்தாலும்
திடமான முத்திரைதான்"
என்று உறுதிப்படுத்துவார்
சோசு எனும் ஜப்பானிய கவி
ஞர். தமிழில் அமுதபாரதியி
டம்,

"யாரது?
குளத்தில் கல் விட்டெறிந்தது.
உடைந்ததே நிலா முகம்"

(புள்ளிப் பூக்கள்)
என்றொரு காட்சி ஹைகூவாகி
றது.

"நிலாவையும் உடைத்து
நட்சத்திரங்கள்

ஆக்கிவிடாதீர்கள்.
போதும் கோஷங்கள்"
(புல்லின் நுனியில் பனித்துளி)
என்கிறது அறிவுமதியின்
பொது நல அறிக்கை ஹைகூ
ஒன்று.

இதே போன்று நிலவுப்
பிம்பத்தை பறவையும் விலங்
குகளும் என்னென்ன பாடு
படுத்துகின்றன?

"நீரில் மிதக்கும் நாரை
கலையும் வரை கொத்தும்
நிலாப் பிம்பத்தை."

இது ஜுயிர்யூ எனும் ஜப்பானி
யர் எழுதிய ஹைகூ. அமுத
பாரதியும்,

"பன்றி இறங்குவதேன்

சாக்கடையில்
விழுந்திருக்கும் நிலவை எடுத்து
விடவா?
(புள்ளிப் பூக்கள்)
என்று வினவுகிறார்.

இதனையே வேறு மாதிரி,

"ஊருணிக்குள்
நனைந்த நிலவை
நக்கிக் குடிக்கும் நாய்"
(கணையாழி, மார்ச் 1991)

என்கிறார் க. மோகனரங்கன்
எனும் வாசகர்.

சமீபத்தில் வெளிவந்துள்ள
கவிஞர் துறவியின் "சிறகுக
ளின் சுவடுகள்" (பிப்ரவரி 1992)
காட்டும் ஹைகூ இது:
இரையென்று நினைத்த மீன்
ஏமாந்து போனது
நதியில் நிலாப் பிம்பம்

இறுதியில்,
"அலை மோதிய குளம்
இன்று வற்றிவிட்டது
எங்கே என் இன்னொரு நிலவு?"

(நட்சத்திர விழிகள்)
என்று வருந்தித் தேடுகிறார்
கழனிபூரன்.

ஜப்பானியத் திணையில்
பிறை நிலா இளவேனிலையும்
பூர்ணிமைச் சந்திரன் இலை
யுதிர் காலத்தையும் சுட்டும்
என்க.

ஒரு நிலா-பல பொருள்

"வட்ட நிலாவை எடு
கொம்பை முறித்து கைப்பிடி
ஆக்கு
ஓ! எத்தனை அழகான விசிறி"

18

ஸோகன் ஜப்பானிய ஹைகுவில் நிலவு கோடையின் குறியீடாகிறது. அதுவே பூட்டாக, பழமாக, முகமாகத் தோன்றுகிறது தமிழ் கவிஞர்களிடம்.

"எத்தனையோ சாவிக்கள் இருந்தாலும் பூட்டுக்கு)

ஒன்றுதான் இரவிலே தோன்றும் நிலா" (காற்றின் கைகள்)

"கடற்கரை இரவு அட்டே... என்ன ருசி அணில் கடித்த பௌர்ணமி" (புல்லின் நுனியில் பனித்துளி)

"உன் முகத்திலுமா கோடையின் அம்மைத் திரும்புகள் நிலவுப் பெண்ணே" (வைரப்படிகங்கள்)

"கருநீலப்பட்டு அம்பில்லாத வில் பிறைநிலா" (இன்னும் மக்கள்)

மேலும்,

"புதுப்பிறை அழகாகத் தீட்டும் வெள்ளி ஹைகுவை அலைகளின் நுனியில்"

-கியோஷி தன் ஹைகுவை காட்டியது ஒரு புறமிருக்க இலைகளின் மேல் எண்ணெய் தடவுவதும், வாசல் நீரில் கோலமிடுவதும் தமிழ் ஹைகுவை நிலாக்களின் இயல்பாகவிட்டது.

"இலைகள் எப்போது எண்ணெய் குளித்தன? நிலவின் பளபளப்பு" (புள்ளிப் பூக்கள்) என்றும்,

"மார்சுழிக் கருக்கல் வாசலில் தண்ணீர் தெளித்தேன். கோலம் போட்டது... நிலா" (ஹைகுவை கவிதைகள்) என்றும்,

"விளக்குகள் வேண்டாம் கூரையும் ஒழுமும்; நிலா" (ஹைகுவை கவிதைகள்) என்றும் எழுந்தன பல ஹைகுவைக்கள்.

"தனிமை எனக்கேது? உள்ளே சுவர்க் கடிக்காரம் வெளியே நட்சத்திரங்கள்"

கழனிபூரன் "நட்சத்திர விழிகள்" என்ற பெயரிலேயே வெளியிட்டுள்ளார். அத்தொகுப்பு நூலில் இடம் பெறும் ஒரு ஹைகுவை இது.

நட்சத்திரஹைகுவைக்கள்

வானிலா போன்றே விண்மீன்களிடத்திலும் கவிஞர் கொண்ட நாட்டமும், ஈடுபாடும் கொஞ்சநஞ்சமில்லை.

தமிழ்ச் சங்கப் பாடல்களில் விண்மீன்களே காதல், வரகம், வீரம், அரசியல், சோதிடம் காட்டும் விதவித அங்கங்களாகத் திகழ்ந்தன. தவிர்க்க முடியாதபடி ஜப்பானியக் கவிதைகளைப் பொறுத்த மட்டிலும் இது உண்மை. "இயற்கையே ஹைகுவின் பிரதேசம். இயற்கையோடு ஊடாடு; கவிதைப் பொருள் தம் வழுவை கவிஞன் வழியே வெளிப்படுத்தட்டும்" என்பார்கள்.

"சேற்றைவிட்டு வெளியே வாருங்கள் கிழட்டுத் தவளைகளே! இருட்டுக்கு ஆணையிடுங்கள்! பாருங்கள் நட்சத்திரங்கள்"

கிகாகு எனும் ஜப்பானியக் கவி யின் அழகியல் வேண்டுகோள்.

இந்த ஹைகூவில் 'கிழட்டுத் தவளைகள்'— அரசியல், சமுதாயம், மதம், எந்தப் பிரிவினும் பழைமைவாதிகளின் குறியீடாகக்கூட ஆழ்பொருள் கொள்ள முடியும். ஆயினும் இத்தகைய மறைபொருளில் ஹைகூ சிதறக்கூடாது; தேவையுமில்லை.

“சரி அப்புறமாய்ப், பேசலாம்

நட்சத்திரமே!

நம்மைப் பிடிக்காத மேகங்கள்”

(புல்வின் நுனியில் பனித்துளி) என்று விலகுற கவிஞர்,

“பசிக்குச் சாப்பிடத்தான் வேண்டும்

வானம் முழுக்க

நட்சத்திரங்கள்”

என்றும் விண்மீன்களைச் சோற்றுப் பருக்கைகளாக்குகிறார்.

“மல்லாந்து கிடக்கும் பசி பருக்கைகள் வானில் . !”

(சூரியச் செதில்கள்)

என்கிறார் ஆன்னொருவர்.

“அட்டா! எத்தனை

முற்றுப்புள்ளிகள்

வாக்கியங்கள் எங்கே?

வான் முழுக்க புள்ளிப்பூக்கள்”

(புள்ளிப்பூக்கள்)

என்பதற்கும்,

“புள்ளி, கோடுகளை

உதிர்த்துவிட்ட ஓவியம் ஆகாயத்தில்”

(சூரியப்பிறைகள்)

என்பதற்கும் ஹைகூ களத்தில் பெரிதாக வேறுபாடு ஒன்று மில்லையே.

“ஜிரவுக்கு ஆயிரம் கண்கள்” என்கிற கவியரசர் கண்தாசன் பாடலை இலங்கை கவிஞர் ஒருவர் இங்கு ஹைகூவாக் கியிருக்கிறார்.

“ம்... கையை எடுங்கள் எத்தனை கண்கள்

பார்க்கின்றன

நட்சத்திரங்கள்”

(கூடைக்குள் தேசம்)

பாரதிதாசனின்,

“நீல

வான ஆடைக்குள் உடல் மறை”க்கும் நிலாக் காட்சி போலவே,

“நீலவென்ன மேற்போர்வை வானம் விழாதிருக்க

எத்தனை நட்சத்திர ஆணிகள்” (புள்ளிப் பூக்கள்)

என்று வரும் ஒரு ஹைகூ; அதிலோர் சொல்லாட்சி,

“எனது பா தங்களில்

நட்சத்திர ஆணிகள்

நான் பிரபஞ்சம்”

(நட்சத்திரவிழிகள்)

என்று இன்னொரு ஹைகூவினும் பயில்கிறது.

விண் மீன்களை எட்டும்

கவியார்வத்தில்—

“நட்சத்திரங்களையும்

பறிப்பேன்

கையில்... உடைந்த

கண்ணாடி”

எனும் மித்ராவின பிரயத்தனம்

“குளத்தில் நிலாப் பிம்பம்”
மாதிரி எளிதில் சாத்தியமா.
யிற்று.

எனினும்,

“துளித்துளி
நட்சத்திரங்களையும்
அழுத்தித்துடை

என்னைப் பார்க்க இருள்
வேண்டும்”

என்னும் இவரது சோகம் தத்
ருபமான ஹைகூ அல்லவா?
“சூரியத் துசுகளா?
காரிருளில் கண்

சிமிட்டுகின்றன
சின்ன நட்சத்திரம்”

(காற்றின் கைகள்)

என்கிற கற்பனை ஹைகூவிற்கு
அதீதம்.

அவ்வாறே பாரதிதாசனின்,
‘அழகின் சிரிப்பில்’ வரும்
“விண்மீனாய்க் கொப்புளித்த
விரிவானம்” இன்றும் ஹைகூக்
களின் கவி மரபு.

“ஏன் வியர்த்தாய் வானமே?
அங்கு வந்தனரோ
இந்த அரசியல்வாதிகள்”
(புள்ளிப்பூக்கள்)

என்பதும்,
“நிலவுப் பெண்ணின்
உடலெங்கும்
வரதட்சணை தீக்காயங்கள்
விண்மீன்கள்”

(தீவின்தாகம்)

என்பதும் இவ்வகை.

“மருதாணி விரல்களில்
ஒரு மல்லிகைப் பூ
அந்திவானில் ஒரு விண்மீன்”

(சுபமங்களா, மார்ச் 92)

என்பது சிற்பியின் படிமப்
பார்வை. மேலும்,

“இத்தனை நட்சத்திரங்களா
எண்ணிச் சலிக்கிறேன்
கூரைக்குள்ளிருந்து”

(சூரியச் செதில்கள்)

என்பதனைத் தொடர்ந்து,
“விடுகதை”ச் சொல் நடையாக
வரும் வானமும் விண்மீன்களும்
ஹைகூக்களில் உண்டு.

“நிலவோடு மோதிச்
சூரியன் உடைந்தது
சிதறிக்கிடக்கும்

நட்சத்திரங்கள்”

(சொந்த தேசத்து அகதிகள்)
என்பார் ஒருவர்.

“என்மேல் விழுந்தன
நட்சத்திரங்கள்
குடையெல்லாம் ஓட்டைகள்”
(இன்னும் மக்கள்)

என்பது இன்னொருவரின்
ஹைகூ.

ஆயினும் துறவி காட்டும்
நட்சத்திர ஹைகூ அருமை.

உதீர்ந்த நட்சத்திரம் தேடி
எட்டிப் பார்க்கும் சூரியன்
குப்பைகளின் நடுவே பூக்கள்
(சிறுகுகளின் சுவடுகள்)

இரவின் விண்மீன்கள் பக
லில் உதீர்ந்த மலர்களாய்ப்
பரிணமித்துள்ள படிமம் நன்று.

வானிடை உதித்த “சூரிய
ஹைகூக்கள்” குறித்துப் பின்
னர் ஆராயலாம்.

(இன்னும் வரும்)

அங்கீகாரம்

சாந்தா தத்

கூடிதம் முடித்தபோது சுகமாய் இருந்தது. கடிதங்கள் எழுதும் போதும் பெறும்போதும் கிட்டும் மனநிறைவு- மகழ்ச்சிமற்ற எந்த சந்தோஷத்தனாலும் ஈடுகட்ட முடியாது என்று நினைப்பவள் மகாலட்சுமி. அதிலும் நெருங்கிய சிநேகிதியுடன் நெஞ்சின் உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொள்கையில் ஏற்படும் ஆசுவாசம் அலாதியானதுதான். பத்து நாட்களாக எழுதவேண்டும் எழுத வேண்டும் என நினைத்து, அதைச் செயல்படுத்த முடியாதபடி ஏதோ ஒரு தடங்கல் நேரிட... இன்று ஒருவாறு எழுதி முடித்துவிட்டாள். எழுதும் தாமதத்துடன் தபால் தாமதமும்... சீர்ந்து கொள்ளக் கூடாது என்று, பகல் வெயிலைப் பொருட்படுத்தாது வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டாள். இரண்டு பத்துக்கு கட்டு எடுக்கப் படுகிறது... மணி இரண்டைத் தாண்டி இரு நிமிடங்கள் ஆகிவிட்டிருந்தன. லவக நடைபந்தயத்தல் கலந்து கொள்பவள் போல் அரக்கப் பரக்க நடந்தாள்.

உச்சி வெயில் கர்ரென்று மண்டையைச் சுட்டது. வியர்வையால் உள்ளகை பிச்சுக்க மூடியிருந்த இடது கையை அக்லப் பிரித்து விட்டுக் கொண்ட போதுதான் உணர்ந்தாள் கையில் சாவிக் கொத்து மட்டுமே இருப்பதை. டைலர் அன்று கொடுத்து விடுவதாகச் சொன்ன ஜாக்.கெட்டை வாங்கிக்கொள்வதற்காக உடன்

எடுத்துவந்த இருபது ரூபாய் நோட்டு கையில் இல்லை. எங்கோ தவறவிட்டிருக்கிறாள். அடுத்த தெருதானே, பர்ஸ் எதற்கு என்று நினைத்தது எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனம் என்று நொந்து கொண்டாள். ரோடில் தேடியபடி திரும்பி, வந்த வழியில் நடந்தாள். கிடைத்துவிடும்... கீழே எங்காவது கிடக்கும்... நட்ட நடுமத்தியானமானதால் அவ்வளவாய் ஆள் நடமாட்டமில்லை. யாரும் எடுத்திருக்க வாய்ப்பில்லை. நிச்சயம் கிடைத்துவிடும் என்று திடமாய் நம்பினாள்.

தெரு வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. எதிர்ப்பட்ட ஒரு பழைய பேப்பர் வாங்குபவன் தவிர வேறு யாரும் தென்படவில்லை. அவனைக் கடந்து சில அடிகள் முன் வைத்திருப்பாள். கண்ணில் பளீரென விழுந்தது அந்தச் சிகப்பு நிற இருபது ரூபாய் நோட்டு. அது அவளுடையதல்லாமல் எதிர்பாராது ரோடில் கிடைத்தாற் போன்ற சந்தோஷத்துடன் பாய்ந்து சென்று அதை எடுத்துக் கொண்டாள்.

“அம்மா அது என்னோட ரூபாய்மா...”

அருகாமையில் குரல் கேட்க திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவள் கடந்து சென்ற

22

அந்தப் பழைய பேப்பர் வாங்குபவன்...

"அம்மா, இதோ எதிர்த்தாப்பல இருக்கற இந்த வீட்ல பொஸ்தகம், பேப்பருங்க வாங்கிட்டு அவங்களுக்கு காசு குடுத்துப்ப, பையைச் சரியா முடிஞ்சிக்காம வுட்டுட்டேன் போலிருக்கு. அந்த ரூவா நோட்டு தவறி விளுந்திருக்கு. நாலடி போனப்புறம்தான் தெரிஞ்சது. உடனே ஓடியாரேன். நான் இவங்க வீட்ல பொஸ்தகங்க வாங்கினேனா இல்லையான்னு நீங்க வேனா இவங்க கிட்ட 'கிட்டுக்கங்கம்மா...' அவன் நின்று கொண்டிருந்த இடத்திற்கு நேர் எதிரே இருந்த வீட்டைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

மகாலட்சுமிக்குக் கோபம் வந்தது.

"என்னப்பா கதை விடறே. இது என்னோடது. இந்த ஒரு நோட்டு தவிர என் கையில் வேற பணமில்லை. இப்ப ரோட்டல என்னைத் தவிர வேறு யாரும் போகவுமில்லை. இது என் கையிலிருந்து நழுவி விழுந்த நோட்டுதான்..."

"ஐயோ! சத்தியமா இந்த நோட்டு என்னோடதும்மா தெருத் தெருவா சுத்தி கஷ்டப்பட்டு கெடச்ச காசும்மா இது..." அவன் பரிதாபமாய் இறைஞ்சினான்.

அவன் ஆத்திரமாய் ஏதோ

சொல்ல... அவன் பதில் கூற மீண்டும் அவள் பேச... வாக் குவாதம் வலுத்துக் கொண்டே போனது.

உரத்த குரலோசை அருகில் இருந்த வீட்டோரை வீதிக்குக் கொண்டு வந்தது. விஷயம் கேட்டறிந்தார்கள் அவர்கள்.

"என்னையா நீ... இவங்க ளையும் உன்னைப் போல் நினைச்சிட்டியா? நாங்கள்ளாம் டீஸண்டானவங்க. கேவலம்

இருபது ரூபாய்க்காக ஒரு ஏழையின் வயிற்றில் அடிக்க மாட்டோம். இதுக்காக அநாவசியமா பொய் சொல்ல மாட்டோம்..."

"எதுக்கும் ஒரு தராதரம் வேணும் இருபது ரூபாய்க்காக அல்பமா இவங்க பொய் சொல்லுவாங்களா என்ன... போய்யா உன் வேலையைப் பார்த்துண்டு. போய் நாணயமா சம்பாதிக்கற வழியைப் பார்..."

"ஐயா... நான் ஏழைப்பட்டவன். சோத்துக்குத் தாளம் போடறவன்தான். ஆனா ஏமாத்தற பேர்வழி இல்லைய்யா. வயித்துக்கில்லாதவன்னா கெட்டவன்னு ஆய்டுமா...?"

அவன் முறையீட்டைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் தெருவாசிகள் ஆளுக்கு ஆள் மகாலட்சுமிக்குப் பரிந்து அவனைச் சாட ஆரம்பித்தார்கள். அவன் ஏனோ சட்டென்று அடங்கிப் போனான். மறுபடி தன் பங்கு நியாயம் எடுத்துச் சொல்லவில்லை. எதிர்ப்பு காட்டவில்லை. 'எதுவுமே பேசவில்லை. அவளுக்குப் பக்க பலமாய் அதனைப் பேர் இருக்கையில் தன் ஒருவனின் வாதம் அங்கு எடுபடாது என்று

நினைத்தானோ என்னவோ, சட்டென்று திரும்பி நடக்கலானான்.

அத்தனைக்கும் பிறகு மகாலட்சுமிக்கு கடிதம் தபாலில் சேர்க்கவோ, டைலரிடம் ஜாக் கெட் வாங்கிக் கொள்ளவோ சுவாரசியம் இல்லாமல் போயிற்று. ச்சே... தேவையில்லாத சம்பவம்.. கொஞ்சம் ஜாக்கிரதைப் பட்டிருந்தால் இந்த நடுவீதி நாடகத்தைத் தவிர்த்திருக்கலாம்... அகிரத்தை யாக இருந்ததன் விளைவு சொந்தப் பணத்துக்காக நாலு பேர் முன் சண்டை போடும் அசிங்கம் ஏற்பட்டு விட்டது. சுய பச்சாதாபம் மேலிட்டது.

கடிதத்தைத் தபாலில் சேர்க்காமலே வீடு திரும்பினான்... சாஸிக் கொத்தும் இருபது ரூபாய் நோட்டும் இருந்த இடது உள்ளங்கையை அளவுக் கதிமமாக அழுத்தம் கொண்டு மூடியபடி.

அலுவலக்கத்தில் இருந்து திரும்பிய தேவராஜனிடம் டிபிஸகட் நிரம்பிய தட்டைத் தந்தான் மகாலட்சுமி. "ஆனானிக்கு டிபன் செய்ய 'மூட்' இல்லே. ஒரு நாள் அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கங்க..."

"என்ன ஆச்சு மகா?"

"அப்பா அம்மா அழகா மகாலட்சுமின்னு பேர் வச்சிருக்காங்க. மகா மகான்னு அர்த்தமில்லாம கூப்பிட்டு அந்த லட்சணமான பெயரைச் சிதைக்காதீங்கன்னு எத்தனை தரம் சொல்றது? வாய் நிறைய மகாலட்சுமின்னு அழைக்கலாமில்லே?"

"கல்யாணமான மூனு வருஷமா மூவாயிரம் தரம் நீ இதைச் சொல்லியிருப்பே. 'மகா'ன்னு அன்பா, அருமை

செல்லமா புருஷன் அழைச்சுறதை நினைத்து நீ சந்தோஷமில்லே படணும். அது சரி, விஷயத்தைச் சொல்லு உன் மூட் ஏன் அவுட் ஆச்சுன்னு."

நடந்த கதையை விவரமாய்ச் சொன்னாள்.

தேவராஜன் வியந்தான். "நடுரோட்டே தவற விட்ட பணம் மறுபடி கிடைச்சதங்கறது உலக மகா அதிசயந்தான் மகா. அந்த நோட்டுக்கே ஒரு தனி ராசி இருக்கு. ஆபீஸிலே சம்பளம் கொடுத்தப்ப என்னிடம் வந்து, ஃபிரண்டுகிட்ட வாங்கின சில்லறைக் கடனைத் திருப்பறப்ப அவனுக்குக் கொடுத்து, அவன் அதை கான்டனரில் டிபன் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கொடுக்க, சான்டனரில் நூறு ரூபாய் மாத்திரைப் சில்லறை ரூபத்தில் மறுபடி அது என் கைக்கு வந்தது. விட்டுச் செலவுக்குன்னு நான் அதை என்னிடம் கொடுத்தேனா... நீ ரோட்டே நழுவலட்டுட்டே.

ஆனால் மீண்டும் அது நமக்குக் கிடைத்திருக்கு. நீ மகாலட்சுமியோ இல்லையோ, அந்த இருபது ரூபா நோட்டு நிச்சயமா மகாலட்சுமிதான். அந்த ராசியான நோட்டைச் செலவழிக்காம பத்திரமா பீரோவல் வச்சிருக்கலாம். கொண்டா அதை." தேவராஜன் சென்டிமென்ட் பேசினான்.

மனைவி. கொடுத்த நோட்டை வாங்கியவன் முகத்தில் சரேலென கருமை படர்ந்தது. "மகா...நான் உன்கிட்ட கொடுத்த அந்த இருபது ரூபாய் நோட்டில் மாடர்ன் ஆர்ட் போல் கிறுக்கலா பச்சை இங்கில் ஏதோ ஒரு பெயர் இருந்தது கொஞ்சம் வித்யாசமா படவே அது என்னன்னு தெரிஞ்சுக்க பிரயத்தனம் செய்தேன். முடியாமல் போனாலும் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்ததால் மனசுல படிஞ்சு போயிருக்கு. அந்தக் கிறுக்கல் இல்லே இதில். ஆக...இது... அந்த..."

பளீரென்று உண்மை நெஞ்சில் அறைய, அதிர்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அந்தப் பார்வைத் திரையின் பின்னால் வறிய பழைய பேப்பர் காரன் தலை மீது பெரிய வட்டக் கூடையுடன் சுமைதந்த தள்ளாத்துடன் சென்று கொண்டிருந்தான்.

குற்ற உணர்வுடன் விழிகளைத் தாழ்த்திக் கொண்டான் மகாலட்சுமி.

வேறு சில உணர்வுகளும் கேள்விகளும் அவளுள் வரிவரியாய் ஓடின. அவள் ரூபாய் நோட்டை நழுவுவிட்ட அதே நேரத்தில், அதே இடத்தில் வேறொருவரும் சொல்லி வைத்தாற்போல் ஒரு இருபது ரூபாய் நோட்டு தொலைத்த விந்தை என்ன! அப்படியானால் அவள் தொலைத்த நோட்டை யார்

எடுத்திருப்பார்கள்? சரி, அது ஒரு பக்கமிருக்கட்டும். நோட்டை இருவருமே தொலைத்து விட்டு, ஒரு நோட்டு மட்டுமே கிடைக்க, இருவருமே அதைச் சொந்தம் கொண்டாடிய போது, சுற்றி யிருந்தோர் அது அவளுடையதுதான் என்று எந்த நிகுபணமுமின்றி சாதித்தது எந்த அடிப்படையில்? அவள் சுயமாய், அதே இடத்தில் தொலைத்தவளாதலால் அது தன்னுடையதுதான் என்று அவள் வாதிட்டது நியாயமே என்றாலும் மற்றவர்கள் எப்படி அவள் வார்த்தைகளை மட்டுமே நம்பினார்கள்? அவள் படித்தவள், வசதி படைத்தவள் என்பதாலா? ஜீவன் துடிக்க, அந்தப் பழைய பேப்பர் காரன் போராடிய போது,

அவர்கள் அவன் பேச்சை இகழ்ச்சியாய் புறந்தள்ளியது அவன் ஏழை, படிப்பறிவற்ற, அழுக்கு உடை அணிந்தவன் என்பதாலா? ஆக, நடை உடை, பாவனை, தோற்றம், பணம், படிப்பு, ஆகியவற்றின் அடிப்படையில்தான் ஒரு நபரின் சுயம், - பனிதம் கணிக்கப்படுகிறதா? நேர்மை, நாணயம் இதெல்லாம் 'உணர்தல்' மட்டுமே என்ற நிலை மாறி விழ்களால் பார்க்கக் கூடிய பரிமாணம் அடைந்துவிட்டதா?

... குழப்பமாய் இருந்தது அவளுக்கு.

தொட்டில் சிசுக்கள்

துறவி

அரசாங்கத் தொட்டில் பாத்திரத்தில்
நீங்கள் பரிசா? பிச்சையா?
உங்களுக்கு முகவரி கிடைத்துவிட்டது;
ஆனாலும் நீங்கள்
பட்டுவாடா செய்ய முடியாத அஞ்சல்கள்.
நீங்கள் பூமியிலிருந்து கிளம்பிய
நறுமணம் அல்ல; பிணவறை நாற்றம்.
நீங்கள் சிரிப்பில் சிந்திய
கண்ணீர்ப் பூக்களா? அல்ல,
புண்ணிலிருந்து வழியும் ரத்தத் துளிகள்!
நீங்கள் பண்பாட்டு மேனியில்
சவுக்கடியாய் விழுந்த பச்சை ரணங்கள்!
உங்கள் சுவடுகள் காலவெளியில்
நாகரிகத்தின் முத்திரைகளா? இல்லை,
சிறுகச் சிறுகச் செத்துக் கொண்டிருக்கும்
கலாச்சாரத்தின் கடைவாய் எச்சில்கள்.

தொலைந்து போனதிலிருந்து
கிடைக்கப் பெற்றவர்களே!
கிடைக்கப் பெற்றதாலேயே
தொலையப் போகிறவர்கள் நீங்கள்.
நாளை வாகனப் பயணம் போகலாம்.
அப்போதும் தொட்டில் உங்கள் தோள்மீது
தொற்றிக்கொண்டே வரும்.
எதனை உச்சரிக்க உதடுகள் ஆனீர்கள்
வரத்தையா? சாபத்தையா?
குறியீடுகளாகி நீங்கள் சுட்டுவதென்ன?
நரகத்தையா? சொர்க்கத்தையா?
பாயில் புதைந்தது
தொட்டிலில் விளைகிறதோ?

எந்த அசுர கானத்தின்
அவரோகணங்கள் நீங்கள்?

உங்களால் தொட்டிலுக்குப் பெருமையா?
தொட்டிலால் உங்களுக்குப் பெருமையா?
நாளைய சமுதாயம் இது குறித்துப்
பட்டி மன்றமும் நடத்தலாம்.

தவம் இருக்கும் கொடிகள் விடுத்து
தவறு செய்யும் கிளைகளில்
ஏன் பூத்தீர்கள் பூக்களே?

பத்து மாதப் பொக்கிஷங்கள்
அரசாங்கக் கஜானாவில்
அனாதைப் பொருளாய் சேர்க்கத்தானா?

நிச்சயமாய் நான் நம்பமாட்டேன்
உங்களைப் பார்த்த பின்பு;
இருபத்தோராம் நூற்றாண்டு
நாகரிகமானது என்று.

சாதியை ஒழிப்போம் என்று
உரக்கக் கூறிக்கொண்டே
அரசாங்கமே சாதியை வளர்க்கலாமா?
ஆம்! தொட்டில் சாதி.

ஏதோ ஓர் தீயில்
எரிந்துபோன கனாக்களின்
சாம்பல்கள் நீங்கள்.

திருநீறாய் மாறுவீர்களா?
தெருப் புழுதியாய் மிஞ்சுவீர்களா?

கிழிந்துபோன உங்கள்
ஆசைகள் தைக்கப்பட இனி
ஊசிகள் கிடைக்குமா?

தாய்மையால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களே
உங்களால் பெண்மையே கேவலப்படலாம்.

புரியவில்லை—

சமூகக் கொடியில் நீங்கள்
பூக்களா? முட்களா?

தூ ண் டு த ல்

அஷோக் ராஜா

மத்திய அரசுத் துறையில் வேலை கிடைத்த போது என்னால் அந்த மகிழ்ச்சி தாங்கிக் கொள்ள முடியாததாகத்தான் இருந்தது. அந்த சமயத்தில் என்னைப்பற்றி விசாரித்தவர்கள் முகத்தில் பிரமிப்பும் ஒரு வித பொறாமையும் தோன்றி மறைவதை நானும் கவனித்தேன். ஒரு தனியார் கம்பெனியில் நாய் மாதிரி ஒன்பது மணி நேரம் உழைத்துவிட்டு அவன் தரும் சொற்ப சம்பளத்திற்காக முதல் தேதியை நோக்கி பையை தடவித் தடவிப் பார்த்துக் காத்திருந்தவனுக்கு இது உலகை வென்ற சாதனையாகத்தான் தோன்றியது. வேலையில் சேர்ந்ததும் நான் வாங்கிக் கொண்ட சைக்கிளின் 'மட்கார்'யில் எனது துறையின் பெயரை எழுதிக் களிப்புற்றேன். வேலையில் சேர்ந்த ஒரு வாரத்தில் அங்கிருப்பவர்கள் இதுபற்றி பெருமை கொள்ள எதுவுமில்லை என்பது போல நடந்துகொண்டதைப் புரிந்து கொண்ட பிறகுதான் இந்தப் பெருமையின் பிரமை என்னைவிட்டு நீங்கிற்று.

மெல்ல எங்கள் தொழிலின் சூட்சுமம் புரியத் துவங்கிற்று. வதிமுறைகள் யாவருக்கும் ஒன்றானவையல்ல என்று தெரிந்து கொண்டேன். 'ஐயா'வின் விருப்பப்படி விதிகள் வளைந்து கொடுக்கும் தன்மை வாய்ந்தன என்றும் புரிந்தது. நியாயமற்ற ஆனால் இதை உள்ளிருந்து பார்த்தால் நியாயம் நிறைந்த

தாகத் தோன்றும் சில புதிய முடிவுகளை ஐயாவின் விருப்பத்தின் காரணமாக செயல்படுத்த வேண்டியிருந்தது. என்னுடைய வேலைத் திறன் மேலதிகாரியின் விருப்பத்தைப் பொறுத்தது என்பதே என்னை அசுவாரஸ்யப்படுத்தத் துவங்கியது.

ஒருமுறை எங்கள் 'ஐயா' விருப்பப்படி அவசரமாக ஒரு தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையின் ஓபைலைக் கிளியர் செய்து உள்ளே அவரது பார்வைக்கு அனுப்பினேன். உண்மையில் அது அப்படி உடனடியாக க்ளியர் செய்யப்படக் கூடியதல்ல. அதற்குரிய இன்ஸ்பெக்டர் நடத்தப்படவேயில்லை. ஒரு வேளை எங்கள் 'ஐயா'வே அதைச் செய்திருக்கக்கூடுமென்று கருதி வெறும் விவரப்பதிவு மட்டும் செய்து அனுப்பியிருந்தேன். பைல் உள்ளே போன சில நிமிடங்களுக்குள் ப்யூன் ராமசாமி வந்து அழைத்தான்.

"என்னய்யா இந்த மாதிரி அரைகுறை வேலை செஞ்சிருக்க" என்றார் ஐயா எடுத்த ஏடுப்பிலேயே.

எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை. இருப்பினும் அதைப் பற்றிக் கேட்க தைரியம் வரவில்லை. தவிர நான் அப்போது பயிற்சி காலத்தில் இருந்தேன். எனவே மெளமமாக ஓபைலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"வாய்ல என்ன... கொழுக்கட்டையா வச்சிருக்க?"

"சார்?"

"இதுதான் ஓபைல் பாக் கற லச்சணமா? ஒரு கையெழுத்து கிடையாது... மண்ணுங்கிடையாது."

“இந்த இன்ஸ்பெக்டர் நான் செய்யலை சார்.”

“அதான் நான் அப்பவே சொன்னேன் இல்லையா? வேலைல கவனம் போதாது உனக்கு. சரி சரி. இங்கெல்லாம் கையெழுத்துப்போடு.”

பதில் எதவும் பேசாமல் மெளன்மாகக் கையெழுத்திட்டேன். அது சரியானதுதானா என்று சொல்ல முடியவில்லை. யாரிடம் இதுபற்றித் தெளிவு பெறுவது என்றும் தெரியவில்லை. இந்தக் குழப்பத்தோடு அலுவலகத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த போது மாலையில் ஃபைலைக் கொண்டு வந்து ராமசாமி கொடுத்தான். தற்செயலாகப் புரட்டினேன். உள்ளே பழுப்பு நிறத்தில் ஒரு கவர் இருந்தது. அது எனக்கும் அந்த ஃபைலுக்கும் அந்நியமாகத் தோற்றமளித்தது. ராமசாமியைக் கூப்பிட்டேன்.

“ராமசாமி! ஃபைல்ல இந்தக் கவர் எப்படி வந்தது? ஐயாவோடதுன்னு நினைக்கிறேன். உள்ள போய்க் கொடுத்துடு.”

ராமசாமி என்னைப் பார்த்து இகழ்ச்சியாக சிரித்தான். சற்று தோழமையோடு என்னை நெருங்கி வந்து நின்றான்.

“பிரிச்சுப் பாருங்க சார். உங்களுக்காகத்தான் இருக்கும்.”

“இல்ல ராமசாமி. என்னோடதில்ல.”

“அட! பிரிச்சுத்தான் பாருங்களேன்.”

“ஐயா ஒண்ணும் சொல்ல மாட்டாரா?”

“சொல்ல மாட்டாரு.

பிரிங்க சார். இப்படி பயப்படா இங்க பொழைக்கமுடியாது”

பிரித்தேன். உள்ளே இரண்டு நூறு ரூபாய்த் தாள்களும் சில பத்து ரூபாய்த் தாள்களும் இருந்தன. அதுபற்றி ஓரளவு ஊதிக்க முடிந்தாலும் அதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பினேன். இன்னும் என்னை அப்பாவியாகக் காட்டிக் கொள்ள முடிவு செய்தேன்.

“பணம் ராமசாமி. ஐயாவோடதா இருக்கும். கொண்டு போய்க் கொடுத்துட்டு வா.”

“ஐயாவோடது இல்ல சார். உங்களுக்குத்தான் இது.”

“எனக்கா?”

“ஆமா சார்னா...”

“எனக்கெதுக்கு?”

“ஐயா இன்னிக்கு எதாவது ஃபைல்ல கையெழுத்து போடச் சொன்னாரா?”

“ஆமா.”

“அதுக்குத்தான் இது.”

“எனக்கு வேணாம் ராமசாமி. எடுத்துட்டு போய்டு.”

“அட, இதுக்கெல்லாம் பயப்படக் கூடாது சார்.”

“ப்ளீஸ்... வேணாம் ராமசாமி.”

“இதெல்லாம் இங்க சகஜம் சார். மாட்டிக்குவோம்னு பயப்படறீங்களா?”

பயத்தினாலோ அல்லது என் ஐயலாமை காரணமாகவோ கண்கள் கசிந்தன. இது போன்ற நடைமுறைக் குற்றங்களுக்குெல்லாம் நான் அப்போது பழக்கப் பட்டிருக்கவில்லை. ஒரு காலத்தில் பணத்திற்காக அல்லாடிக்கொண்டு இருந்தவன் என்றாலும் இப்படி முறை கேடான விதத்தில்

கிடைத்த பணம் எனக்கு எந்த வித ஈர்ஸ்ப்பயும் ஏற்படுத்தாமல் மன உறுத்தலையே அதிகம் விளைவித்தது. வேலையை குறித்த பயம், மனசாட்சி, கறை படுவதற்கும், கறைபடுத் துவதற்கும் சந்தர்ப்பம் இல்லாத காரணத்தால் இது போன்ற சமூகத் தீமைகளின் மீது நான் கொண்டிருந்த தீவிர வெறுப்பு இவையெல்லாம் என்னை மிகப் பெரிய குற்ற வாளியாக வதைத்துக் கொண்டிருந்தன ராமசாமி பணத்தை மறுத்துவிட்டுப் போய்விட்டான். திணிக்கப்பட்ட அந்தக் குற்றத்தை எதிர்்த்துப் போராட இயலாது பலவீனத்தில் சோக சித்திரம் போல அறைக்குத் திரும்பினேன்.

மறுநாள் 'ஐயா' கூப்பிடுவதாக ராமசாமி வந்து தெரிவித்தான். அப்போது முடித்து வைத்திருந்த ஃபைல்களையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டுபோய் அவர் முன்னே வைத்தேன். அதைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல் என்னைக் கோபமாகப் பார்த்தார்.

"என்னய்யா? கவர் வாங்கிக்கமாட்டேன்னு சொன்னியாமே."

ஐயாவின் பக்கத்தில் நழுட்டுச் சிரிப்போடு ராமசாமி நின்று கொண்டிருந்ததை அப்போதுதான் கவனித்தேன்.

"ஊரைத் திருத்தரதா நெனப்பா? குடுக்கறத சத்தம் போடாம வாங்கிட்டு இரு. இந்த ஊர்ல போஸ்டிங் கிடைக்க லச்சம் லச்சமா கொடுக்கத் தயாரா இருக்காங்க தெரியுமா உனக்கு?"

"சார் எனக்கு மத்தவங்க வாங்கிக்கறதப் பத்திக் கவலை இல்ல. தயவு செய்து எனக்கு அது வேணாம்."

"ஓஹோ! எங்களை மாட்டி விட்டுட்டு நீ மட்டும் தப்பிச் சக்கலாம்ன்னு பாக்கறியா?"

"இல்ல சார்... அப்படி இல்ல."

"போய்யா... எரிச்சலக் கெளப்பாதே. இந்த ஊரை விட்டுட்டுப் போக உனக்கு விருப்பமா? உனக்குக் கொடுக்கற பணம் வேண்டாம்னா எங்க யாச்சும் கோயில் உண்டி ல்ல போடு. எங்களுக்கும் புண்ணியம் சேரும்."

அன்று எனக்கு வந்த கவரை உடன்பாடு இல்லாவிட்டாலும் கூட கோயில் உண்டி யல்ல்தான் போட்டேன். அப்படிச் செய்ததின் மூலம் என் மன உறுத்தலை தவிர்த்துக் கொள்ள விரும்பினேன். இது போன்ற விதி மீறல்களுக்கு காலப்பேர்க்கில் மனம் பக்கு வப்பட்டுவிடும் என்பதால் அது எனக்கு எந்தவித ஈர்ஸ்ப்பயும் ஏற்படுத்தி விடாமல் இருக்க மிகுந்த பிரயாசை எடுத்துக் கொண்டேன். சென்னையிலிருந்த ஒரு ஆதரவற்றோர் அனாதை இல்லத்தின் முகவரி கண்டு பிடித்து எனக்குக் கிடைத்த பணத்தைப் பெயர் தெரிவிக்காமல் அனுப்புவதை வழக்கமாகக் கொள்ளத் துவங்கினேன். அந்த சமயத்தில்தான் என் அப்பா வேலை செய்து கொண்டிருந்த மில், தொழிலாளர் பிரச்சனை காரணமாக நின்று போயிருந்தது. எனவே வீட்டுக்கு நான் வழக்கத்தை விட அதிகமாகப் பணம் அனுப்ப வேண்டியிருந்தது. இருப்பினும் என் வழியில் நான் தீவிரமாக இருந்ததன் என்னை ஆபத்து இல்லாதவ னாகக் கண்டு கொண்ட பிறகு எனக்கு வருகிற கவர்களின்

அளவு குறைந்து கொண்டே வந்தது. அப்போதும் நான் பொருட்படுத்தவில்லை. இறுதியில் கவர் வருவது நின்றே போய்விட்டது. அப்படி நின்று விட்ட பிறகு 'ஐயா' என்னை நடத்திய போக்கில் மாற்றம் தென்பட்டது. என்னிடத்தில் மிகுந்த மரியாதையுடனும் கண்ணியத்துடனும் அவர் பேசத் துவங்கினார்.

வழக்கத்திற்கு மாறாக அன்று பஸ்ஸில் நல்ல கூட்டம். ஒரு அரசியல் கட்சியின் ஊர்வலத்தை முன்னிட்டு ஊரெல்லாம் சுற்றிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஒற்றைக் காலில் தொங்கியபடியே பயணம் செய்து கொண்டிருந்தேன். ஊர்த் திருவிழா காரணமாகவும் அக்கா பிரசவத்திற்கு வந்திருப்பதாலும் முன்னூறு ரூபாய் அதிகமாக அனுப்புமாறு அப்பா கடிதம் எழுதியிருந்தார். ஏற்கனவே அனுப்பிக் கொண்டிருந்ததற்கு மேல் மேலும் முன்னூறு அனுப்புவது எனக்கும் சிரமம்தான். ஆனால் கட்டடாயம் அனுப்பித்தான் தீர வேண்டும். எனவே அது குறித்து ஆழ்ந்த யோசனை யோடு இருந்தேன்.

பஸ் விட்டு இறங்கியதும் ஆஃபிஸ் போகும் வழியிலிருந்த ஹோட்டலில் நுழைந்தேன். லாட்ஜுக்கு டிபன் கொண்டு வரும் கிழவர் வராதபோது இப்படி சாப்பிடுவது வழக்கம். நகரில் கொஞ்சம் உயர் தரமான ஹோட்டல் அது. சாப்பிட்டு முடித்ததும் பைக்குள் கைவிட்டவன் அதிர்ந்து போனேன். பையில் பர்ஸ் இல்லை. அறையைவிட்டுக் கிளம்பும் போது பையில் பர்ஸைப் போட்டது நன்றாக ஞாபகம் இருந்தது.

சட்டைப் பையில் கொஞ்சம் சில்லறை இருந்தது. எனக்குப் பரிமாறிய சர்வரிடம் காஃபிக்கு மட்டும் பில் போடச் சொல்லலாமா என்று யோசித்தேன்.

இதுபோன்ற சமயங்களில் மனம் எத்தனை விதமான குறுக்கு வழிகளில் இறங்கி விடுகிறது என்பதை நினைத்த போது உறுத்தலாக இருந்தது. அப்படி நான்தடுமாறிக் கொண்டிருந்ததைக் கல்லாவல் இருந்தவன் பார்த்து விட, வேறு வழியின்றி, அவனைச் சரணடைய வேண்டிய தாயிற்று.

"சாப்பிட்டேன். பர்சையாரோ பிக்பாக்கெட் அடிச்சிட்டாக். அடுத்த தெருவுலதான் ஆபீஸ். பத்து நிமிஷத்துல பணம் கொண்டு வந்து தர்றேன்," என்றேன் சுரத்தே இல்லாமல்.

கல்லாவிலிருந்தவன் வெறுப்புடன் கண்களை மூடித் திறந்தான். நான் மிகவும் குறுகிப் போனேன். அவன் வசவுவார்த்தைகளில் இறங்கியிருந்தால்கூட அதை எளிதாக ஜீரணித்திருக்கலாம் என்று தோன்றியது. என்னை வெறுப்பாகப் பார்த்து, "பில் பின்னாலே பேரு, அட்ரஸ், டிபார்ட்மென்ட் எல்லாத்தையும் எழுதுங்க," என்றான்.

மௌனமாக எழுதியபடி, "பத்து நிமிஷத்துல பணம் கொண்டு வர்றேன்" என்றேன்.

கல்லாக்காரன் அதை லட்சியம் செய்யவில்லை.

அலுவலகத்தில் ஃபைலை விரித்து வைத்துக்கொண்டு வெறித்தபடி இருந்தேன். பர்சில் முன்னூறு ரூபாய்க்கு மேல் வைத்திருந்தேன். அது இருந்தால் ரூம் வாடகையும், சைக்கிள் ஆனஸ்டால்மென்டும் கட்டி விடலாம். ஆந்த மாதத்தை எப்

படி சமாளிக்கப் போகிறோம் என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஹோட்டல் பில் தர இன்று சுந்தரவேலுஸ்டம்சுடன் கேட்பதற்கே மனம் கூசிப்போய் விட்டது. அன்னியனிடத்தில் அவமானப்படுவதை விட, தெரிந்தவனிடத்தில் பல்லிளிப்பது பரவாயில்லை என்று வாங்கியாகிவிட்டது. இருப்பினும்...

ஒரே நாளில் வயதாகி விட்டதுமாதிரி தளர்ந்துபோனேன். என் பர்சைத் திருடிய அந்த முகந் கெரியாதவன் மீது காறித் துப்பினேன். ஏமாற்றுவதை விட ஏமாறுவதில் இருக்கும் வலியை அன்று அனுபவித்தேன். பணத்திற்காக இப்படி அல்லாட வேண்டியிருக்கிற வேதனை என் பழைய வாழ்க்கையை நினைவு படுத்தி வதைத்தது.

அப்போதுதான் இரண்டு பேர் என் பக்கத்தில் வெகுநேரம் நின்று கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தேன். அவர்கள் முகத்தில் இருந்த அதிகப்படியான சிரிப்பு என்னை எச்சரித்தது. என்ன விஷயம் என்று கண்களால் கேட்டேன்.

“நாங்க ராம்கே ஃபயர் வெராக்ஸ்லேருந்து வர்றோம். எங்க ஃபைல் ஒன்னு ரொம்ப நாளா பெண்டிங்ல இருக்கு.”

“அதுக்கென்ன இப்போ?”

“ஐயாதான் உங்களைப் பார்க்கச் சொன்னாரு.”

எனக்கு சட்டென்று பஸ்ஸில் பறிகொடுத்த பணமும், அப்பா பணம் கேட்டு எழுதியிருந்ததும் நினைவுக்கு வந்தன. ஏமாந்ததால் எனக்கற்பட்ட வலியை ஏமாற்றுவதன் மூலம் தீர்த்துக்கொள்ளத் தீர்மானித்தேன். அப்படி முடிவெடுத்ததும் யாரையோ பழி வாங்கி விட்ட மாதிரி குரூரமான திருப்தி தோன்றியது.

அவனைப் பின் தொடர்ச் சொல்லிவிட்டு ஆபீசுக்கு வெளியே வந்தேன்.

“எவ்ளோ வச்சிருக்கீ?”

“எவ்ளோ சார் வேணும்?”

“முன்னூறு எடு.”

“முன்னூறா!” என்றான் அதிர்ச்சியோடு.

“இது எனக்குமட்டுமில்லப்பா. இங்க இருக்கிற எல்லாருக்கும் இதுல ஷேர் இருக்கு. முடிஞ்சா குடு. இல்லாட்டி நா போறேன்.”

“சார்...சார்.. இருங்க.”

தனது பைக்குள் கை விட்டு பணத்தை எடுத்து என்னைத் தொடங்கினான். நூற்றி என் பது ரூபாய் மட்டுமே தேற்றிற்று. என்னைத் தயக்கத்தோடு செஞ்சுகிற பாவனையோடு பார்த்தான்.

“இவ்ளோதான் சார் இருக்கு. தயவு செஞ்சு இது வச்சக்கங்க சார். அடுத்த தடவை வரும் போது மீதியும் கொடுத்துடறேன்.”

எனக்கு ஹோட்டல் நினைவு வந்தது. கையில் இரண்டு ரூபாய் சில்லறைகளை வைத்தக் கொண்டு கல்லாக்காரன் முன்குறுகி நின்றுகொண்டிருந்த என் தோற்றம் நினைவுக்கு வந்தது. அவன் முகம் என்னைத்தான் அப்போது பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது. அவனை இரக்கமாய்ப் பார்த்துப் பெருமூச்செறிந்தேன்.

“சரி, வேணாம் போ. ஃபைல் நான் பாத்துக்கறேன்.”

32

“இந்த நூறாவது வச்சுக் கங்க சார்.”

“எதுவும் வேணாம்பா. ஃபைல் மூவாயிடும். கவலைப் படாம போ.”

சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே குமாரவேலு பாங்கில் பணம் எடுத்துக்கொண்டு பியூனோடும் ஆயுதம் தாங்கிய காவலாளியோடும் அஃபீஸ் ஜீப்பில் வேகமாக வந்திறங்கினான். சஃபாரியில் தோரணையாக நடத்து வந்தான். நான் மௌனமாக அவனைத் தொடர்ந்து உள்ளே சென்றேன்.

அந்த ஃபயர் வொர்க்ஸ் கம் பெனி ஆள் தன் சகாவிடம் பேசுவது எனக்கும் கேட்டது.

“முன்னூறு ரூபா கேட்டாம்பா. அதுக்குள்ள ‘செக்கிங்ஸ்குவாடு’ வந்திருக்காங்க போல இருக்கு. அதான் அவசரமா உள்ள ஓடறான்...” ●

குறுங் கவிகள்

முகம் கழுவ நீரெடுத்தேன்
மூக்கே கோபித்தது-
தண்ணீரே அழுக்கு.

காகிதப் பாத்திரத்தில்
பணம் மிதக்கும் வெண்ணெய்
காமத்துப் பால்.

நாள் முழுதும் சோப்பு விற்ற
பையனின் உடையெல்லாம்
அழுக்கு.

ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்
வாகனங்கள்
ஒரு வழிப் பாதை; திரும்புதல்
இல்லை
பிள்ளைப் பாசம்.

சந்நிதியில் மனம் லயித்தேன்
பக்தி சிதறியது.
உண்டியல் குலுக்கல்.

கோயில் பிரகாசம்-
மின் விளக்கு சோடனை
அருகே
இருளில் குடிசை.

ஒளியை அணைத்து
இருளில் மூழ்கடித்து
திரையில் படம்.

ஆயிரக் கணக்கில் போகும்
கூடவே இருப்பது
செல்லாத காசு.

கண் விழித்துப் படித்துத்
தேர்வில் தூங்கிவிட்டான்.
வாழ்க்கைப் பாடம்.

குடந்தை பரிபூரணன்

இரா. ஆனந்தி

வேஷங்கள்

தென்படும் முகங்களில்
ஏக்கச் சாயல்கள்,
வெறுப்பு ரேகைகள்,
சோகச் சுவடுகள்,
வேதனை வெளிப்பாடுகள்—
மொத்த படிவங்களாய்.

நேசங்களைப்
புதைத்துக் கொள்ளல்,
மகிழ்வை
மறைத்துக்கொள்ளல்,
வேஷங்களை
ஏற்றுக்கொள்ளல்,
ஆசைகளை விட்டு விலகல்—
எதுவும் எளிதில்லை.

அகம் தொட்டுப் பேசல்
அரிய விஷயம் இங்கு.
அபூர்வமாய், இந்நிகழ்வுகளும்
ஆனந்தமான சாத்தியங்கள்.

பார்த்தும் பார்க்காததுபோல்,
தெரிந்தும் தெரியாததுபோல்!
அழகான நடிப்புகள்!
ஏன் இந்த முரண்கள்?

அரிதாரப் பூச்சுகள்
இல்லாவிட்டால்
அர்த்தமே இல்லையோ
இவ் வாழ்வில்?

சில நேரங்களில் முகமூடிகள்
அணிந்துகொள்வதிலும்
பலத்த போட்டிகள்.
கழற்ற நினைத்தாலும்
கைகூடாமல்—

உண்மைகள் யாவும்
அண்மையில் இருப்பதில்லை.
அண்மைகள் எல்லாம்
உண்மையாய் இருப்பதில்லை.

காரணம்—
பொய்யாய் நானும்.

விட்டு விடுதலையாகு

வட்டத்துள் வாட்டப்படுவதை
விட்டுவிட்டு, விட்டம் விட்டு
வெளியேகு நீ!

வெறுமைகளைப் புறந்தள்ளி,
காயப்பட்ட பாதைகள் கடந்து
உணர்வுகளைத் திசைமாற்றி
உயர் எண்ணங்களை
உலக சுழற்சீர்க்கு இட்டுச்செல்.
அச்சாணி நாம் என்பதை
நினைவில் கொள்.

புதைந்து
புல்லாய் முளைப்பதை விட
புயலாய் உரு மாறலாம்.
பூகம்பம் கொணரலாம்.

வேதனைக் கசிவுகளில்
வெறுப்புப் புலம்பல்களில்
பொன்னான நாட்கள்
பறந்தது போதும்.
உன்னில் நீ விடை கண்டால்
விண்ணையே அளக்கலாம்.
சுவடுகளை ஆழமாய்
மண்ணில் பதிக்கலாம்.

மீண்டும் உனக்கானவை

ராஜமைந்தன்

தேடித்தேடி நான்
ஒடி வரும் இந்த
கணங்கள் எல்லாமே
நமக்கான இணைப்புக்கு
தோரணப் பூ
ஜோடிக்கவாக இருக்கலாம்.
உன்னைப்பற்றி எழுதுகையில்
எல்லாமே நம்பிக்கையின்
பாற்பட்டதாய் போய்விடுதல்
இப்போதுதான் என்
கவனிப்புக் குள்ளாகிறது.

ஏமாறுதல், ஏமாற்றுதல்
இரண்டில் ஒன்று
நடக்கப்போவது திண்ணம்.
இதில் நீ எதைச் செய்தாலும்
துக்கமெல்லாம் தலையில் தங்கி
வெடித்துச் சிதறப் போவது
நான்.

இந்தக் கால நீட்டிப்பு
பயமாயிருக்கிறது!

சீக்கிரம் வளரணும்- இல்லை
சீக்கிரம் சிக்கணும்.
என்னதான் கோழி
குஞ்சுகளைக் காத்திருப்பினும்
பருந்துக்குக் குஞ்சைப்
பறிகொடுத்த கோழிகளும்
எண்டல்லவோ!

நம் சகாப்தத்திற்கு
மீண்டும் என் பேனா
இதுபோல் கவிதை லாயத்தை
கத்தறித்துக் கொண்டு
பீறிட்டு வராது.
வாழ்வு ஒரே ஒருமுறை!
உனக்கேயான என்
கவிதைக்கும் வாழ்வு
ஒரே ஒரு முறை.

பார்த்தும் பாராததுபோல்
உதறி நடக்கும்
உன்னைப் போய் இதயத்தில்
நட்டுவைத்தேன் பார்.
நன்றாக அனுபவிக்கிறேன்
கிளை படர்ந்து.

மா. அரங்கநாதன்

பிரகதீஸ்வரனுக்கு தகப்பனார் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அழைத்து வந்து, கோவிலிலே விட்டுவிட்டு, ஒரு பத்து நிமிஷம் கழித்துத் திரும்பவும் அழைத்துப் போவதில் கஷ்டமில்லை. அக்கரகாரமும் பக்கத்தில்தான். ஆனாலும் சில விஷயங்கள் அவன் மனதை அலைக்கழித்திருந்தன.

நாஞ்சில் நாட்டுப் பகுதிக் கோவில்களில், முப்பது நாற்பதுகளில் தினமும் பத்து பிராமணர்களுக்கு சாப்பாடு போடப்படும். இதற்கென ஊர் மக்கள் நெல் கொடுத்து வந்தார்கள். அரசு மானியமும் கிடைத்தது. அன்றைய திருவிதாங்கூர் சமஸ்தான முழுமைக்கும் நெல் கொடுத்துவிடும் சக்தி அப்பகுதி மக்களுக்கு உண்டு. காலை பத்து மணிக்கு மேல் கோவில் மடப் பள்ளிக்குப் பக்கத்திலுள்ள வசதியான இடத்தில் சாப்பாடு நடக்கும். பத்துப் பேரும் அந்த ஊர் அக்கரகார வாசிகளாக இருக்க வேண்டியதில்லை. முறை வைத்துக் கொண்டு பக்கத்துக் கிராம பிராமணர்களும் வந்து மீதியை நிரப்புவார்கள். பத்தரைக்கெல்லாம் சாப்பிட்டு முடித்தவர்கள் வலது முழங்கையை மேலே தூக்கிக் கொண்டு வெளியே குளத்துப் பக்கம் வரிசையாகச் செல்வார்கள். குளத்தில் அவர்களுக்கென தனியான துறை இருந்தது. அந்தத் துறையின் பக்கத்து வேப்ப மரத்தடியில் நின்று, ஊர் சிறுவர் வேடிக்கை பார்ப்பதுண்டு. அந்தச் சிறுவர்களின் பார்வை முன்பாக தகப்பனாரை மீண்டும் பிரகதீசுவரன் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். அதிலே சில பிரசனைகள் இருந்தன. இரண்டொரு பையன்கள் அவனுடன் படிப்பவர்கள்.

“இடி தடியனுக் மாதிரி இருந்துக்கிட்டு வேலையும் செய்யாம, இவனுக்குக்கென்ன அப்படி ஓசிச் சாப்பாடு?” என்று ஊர் இளைஞர் குழாம் முணுமுணுத்தாலும் பெரியவர்கள் தானம செய்வதை விடவில்லை.

நாற்பத்தேழில் இந்தச் சாப்பாடு விஷயத்தில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. அரசு ஆணை. இந்தப் பத்துப் பேரும் பிராமணராகத்தானிருக்க வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. யாரா

வது பத்து பேருக்கு சாப்பாடு அளிக்கலாம் என்ற மாற்று ஆணை அது.

ஊர் பெரும்பாலும் உழவர்களையே கொண்டது. மாற்று ஆணையை மதித்து ஊர்க்காரர் யாரும் சாப்பிடச் செல்ல வில்லை. ஒரு குறும்புக்கார மனிதர் மட்டும் தானும் சாப்பிடச் செல்பவர் போல் மடப்பள்ளிப் பக்கம் சென்று நுழைந்தார். அக்கணமே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த ஏழெட்டு பிராமணர்களும் பாதிச் சாப்பாட்டிலேயே எழுந்துவிட்டனர். ஆனால் யாரும் எதுவும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. ஒரு சர்மா மட்டும் கோவில் ஸ்ரீகாரியக்காரரிடம் போய், “இது என்ன காலமல்லாத காலம்!” என்று கைகளை வானத்தை நோக்கி உயர்த்தி முகத்தையும் நிமிர்த்தி அங்கலாய்த்தார். அதற்கும் ஒரு காலம் வந்தது. அடுத்து வந்த ஆணை மூலம் இந்தப் பத்து பேர் சாப்பாட்டு விஷயம் முழுவதும் ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டது.

தகப்பனார் கையைப் பிடித்து அழைத்து வந்து பள்ளி நண்பர்களின் கேலிக்கு பிரகதீஸ்வரன் நெடுநாள் ஆக வேண்டியிருக்கவில்லை. அவன் குடும்பம் அந்தக் கிராமத்தை விட்டு வெளியூர் போக வேண்டி வந்துவிட்டது- இருநூறு மைல் தள்ளியிருந்த நகரமொன்றிற்கு. அங்கே அவன் நன்றாகப் படித்தான்.

சிவனாண்டித் தேவர் ஒரே மூச்சில் ஒரு சாக்கு நெல்லை தூக்கி எடுக்கும் வலுவுள்ளவர். ஒரு கோட்டை விதைப்பாடு நிலம் கைவசமிருந்தது. சாப்பாட்டுக்கு போதுமென்பதோடு மனதிலும் உடலிலும் தெம்பு ஏற்படுவதற்கும் அது ஈடு கொடுத்தது. இரண்டு மனைவிகள் தேவைப்பட்டனர். கடைசிப் பையன் பிறந்த போது, நிலம் கடனில். அடுத்த வயலறுப் பின் போது விளைந்த நெல் முழுவதும் பலிசைக்கே சென்றது. கூனிக் குறுகிப் போயிருந்தார். அதுவரை மரியாதை எதையும் குறைத்து விடாதிருந்த முதல் மடனவி, தைரியமாக ‘நீங்க’ என்ற விளியை ‘நீரு’ என்று மாற்றி யழைத்துப் பேசத் தலைப்பட்டாள். கடைசிப் பையன் முத்துக் கறுப்பன் ஆங்கிலப் பள்ளியில் நான்காவது வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த சமயம் படிப்பதற்குப் பணம் கட்ட வேண்டும். மாதம் மூன்று ரூபாய்- அது பெரிய தொகை. விருப்பப் பாடமாக விஞ்ஞானமும் கணக்கும் எடுத்திருந்தான். அவனுக்குப் படித்தாமன பாடங்கள்.

“வேற வழியில்லே. பய படிப்பை நிறுத்திட வேண்டியது தான்,” என்றார் தேவர்.

படிப்பை நிறுத்தினால் ஒன்றே ஒன்றுதான். உழவிற்குச் செல்ல வேண்டும். ஊர் முத்த பிள்ளை வயலுக்கு எப்போதும் ஆட்கள் தேவைப்படும்- பையனாகவிருந்தால் மிகவும் நன்று.

அப்பா இப்படித்தான் சொல்வார். ஒரு வாரங் கழித்து மாறி விடுவார் என்றிருந்தான் பையன். ஒரு வாரத்தில் சில னாண்டித் தேவர் போய்ச் சேர்ந்தே விட்டார்

நாலாயிர ரூபாய் பெறுமான அந்த வீட்டிற்கு இரு மனை விகள் உட்பட ஒன்பது பேர் உரிமை கொண்டாடினார்கள். பதினாறாவது நாள் காரியம் கழியும் முன்பேயே அந்த வீட்டில் சில அடிதடிகள் நடந்தன. முத்துக்கறுப்பன் அங்கிருந்து இருநூறு மைல் தூரமுள்ள ஒரு முனிசிப்பல் நகரமொன்றிற்கு அனுப்பப்பட்டார். கால் நூற்றாண்டிற்கு மேல் அவன் வாழ்க்கை அங்கேயே அமைந்தது.

அது முனிசிப்பல் நகரமாக யிருந்தபடியால் அங்கு மலே ரியா இருந்தது. கொசு மருந்து அடிப்பதற்கு ஆட்கள் தேவைப்பட்டனர். எதுவுமே படிக்காத நபர்கள் தினசரிக் கூலியில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். முத்துக்கறுப்பனுக்கு வேலை கிடைத்தது. அதே வேலையைத்தான் செய்து வந்தான். ஒருவேளை அவனுக்கு அது பிடித்திருக்க வேண்டும். படிப்பின் மீது அவனுக்கிருந்த ஆசையை தொழிலாளர் சங்கத்தில் அவன் தானாகவே இணைந்து சிலவற்றை இன்றியமையாத கடமையாக ஏற்று நடந்து கொண்டது மூலம், நிறைவேற்றப் பார்த்திருக்கிறான்.

“வேத பாடசாலை இருக்கிற தெருவிலேதான் ஒனக்கு ட்யூட்டி முத்துக்கறுப்பா. காலையிலே போயிடு. கவுன்சிலர் சாயந்திரமா அங்க வந்து பேசுறாரு,” என்று அறிவுறுத்தினான் நண்பன். தெருவின் இரு புறங்களுக்கும் மருந்து தெளிக்க வேண்டும். வேலை நடந்ததற்கான அடையாளத்தை விட்டுச் செல்ல வேண்டும்—மக்கள் நம்ப வேண்டும்.

“அந்தத் தெருவுக்குப் போனால் வேதகோஷம் என் காதில் விழுமே. அது கூடாதே,” என்று சிரித்தான் முத்துக்கறுப்பன்.

ஒரு தடவை மருந்து தெளிக்கும் போது, அந்த வேத பாடசாலைக் கூட்டத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்தவர், அந்த பாடசாலைக்கு அரசு மானியம் மாணவர் உணவிற்காகத் தராமலிருப்

பது கல்வியையே கேலி செய்வதாகும். இன்றைய கணக்கும் விஞ்ஞானமும் நம் வேதங்களிலுண்டு என்று சொன்னதும், “ஓகோ, அதனால்தான் என்னால் படிக்க முடியாது போயிற்று இந்தக் கணக்கையும் விஞ்ஞானத்தையும்” என்று சொல்லிக் கொண்டான்.

வயதாக ஆக ஆக்ரோஷம் குறைய ஆரம்பித்திருந்தது. மூன்று குழந்தைகளையும் படிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தான். எப்படியோ சாத்தியமாயிற்று. முனிசிப்பல் பள்ளியில் ஒருவேளை சாப்பாடு தருகிறார்கள். இரவில் அவர்கள் படிப்பை அவன் கவனித்துக் கொள்கிறான். மனைவிக்கும் ஒரு வேலை கிடைத்திருந்தால் சிறிது சமாளித்திருக்க முடியும்.

அது எப்படியோ போகட்டும். அன்று மாலை முத்துக்க றுப்பன் தனது வேலையில் தற்காலிக வேலை நீக்கம் பெற்றவ னாக இருந்தான். காரணம் தெரியவில்லை. விசாரணை உண்டு என்று ஆணைக் குறிப்பில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. யாருக்கும் எதுவும் தெரியவில்லை.

அது அந்த மாலையில் நடந்திருக்கிறது. பாடசாலையில் கூட்டம் நடக்கும் போது, அவன் ட்யூட்டியில்தான் இருந் திருக்கிறான். கவுன்சிலர் பேசும் போது அங்குதானிருந்தான். அரசு மானியம் வேத பாடசாலைக்கு வேண்டுமெனக் கூறிய அவர் இப்போதுள்ள பள்ளிகளில் பகலுணவு போடுவது பெற் றோர்களுக்கும் மாணவருக்கும் தாழ்வு மனப்பான்மையளிக்கும் என்றார். அவர் பேசியதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

தொழிற் சங்கச் செயலாளர் வந்து கேட்டார்.

“என்னப்பா, என்னதான் ஆச்சு உனக்கு? வா, அந்த கவுன்சலரண்டே போகலாம். நீ மன்னிப்புக் கேட்டா விட்டு டுவாரு. யல்ருக்கு யாரு சாப்பாடு போட்டா நமக்கென்ன?” என்று வற்புறுத்தினர்.

இன்னொரு சங்க உறுப்பினர் வேறொரு செய்தியையும் நம்பிக்கையுடன் சொன்னார்.

“பாருப்பா. அந்த கவுன்சிலரு உங்க கிராமத்தானாம். உன்னைப்பத்திச் சொன்னா ஏதாவது சொல்லி இந்த சஸ் பென்சனை நிறுத்திப் போடலாம். உனக்கு அவரைத் தெரியு மில்லே?”

முத்துக்கறுப்பன், சிறிது நேரம் பேசாதிருந்துவிட்டு, “தெரியாது,” என்று சாவதானமாகச் சொன்னான். ஃ

'என் மதம்- ஒரு மறு பரிசீலனை' தொடர்பாக:

இது ஒரு திகைப்புக்குரிய விஷயம்தான்— இந்தியாவில் அரயல்வாதிகள் அனைவருமே, சகட்டு மேனிக்கு 'உள்ளொன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று பேசும்' கபட வேஷதாரிகள் தாமோ? இந்தச் சாபத்தை மீறி 'இது புண்ணிய தேசம்' என்பது எதைக் கொண்டு நிரூபணம் ஆகப்போகிறது.'

'மதநல்லிணக்கம், மதச்சார்பின்மை' என்றெல்லாம் தேனொழுக்கப் பேசும் தேசாபிமானிகளும் அவர்களின் சீடகோடிகளும், சொல்லி வைத்தாற்போல் தங்கள் மனத்தின் மனத்தாழத்தில், "போகட்டும் போ. பாபர் மசூதி துடைத்தெறியப்பட்டது நல்ல தாய்ப் போயிற்று" என்றே ஆசுவாசம் கொள்கின்றனர்.

இல்லையெனில் அதைச் செய்த மதவாதிகள், அரசியல் ரீதியாக எந்த விதப் பின்னடைவும் இல்லாமல் மேலும் உத்வேகம் கொண்டவர்களாய், ஏராளமான சாகசக் குரல்களில் பேசிக் கொண்டு, 'வானுக்கும் மண்ணுக்கும் வளர்ந்து காட்டி விட்டுத் தான் வேறு வேலை' என்பது போல முன்னேறுகிறார்களே, எப்படி? அவர்களை வெட்கப்பட வைக்கவோ, விவேகப்பட வைக்கவோ பிற வேஷத்தாரிகள் முயலவே இல்லையே. இவர்கள் இயக்கமெல்லாம், நாட்டின் ஒருமை அழிக்கவும், ஒருத்தன் காலை ஒருத்தன் ஒடிக்கவும், பதவியைப் பற்றிக் கொள்ளத் தன் புத்தியை விற்கவும் தானா!

சராசரி முஸ்லிம் சகோதரர்கள் எல்லாரையும் போல இந்தியர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். இந்தியாவில் இன்னமும் பசி ஒன்றுதான் உணரப்படுகிறது. அதன் முன்னால் மற்ற பத்து குணங்களும் வெற்று ஆசாரங்கள்தாம். ஆனால் முஸ்லிம் தலைவர்கள் அப்படியல்ல—தாங்கள் இந்தியர்களாய் இருப்பதற்கும் மேலாக முகமதியர்களாகவே இருக்க முயல்கின்றனர். அவர்கள் மூலம் இஸ்லாமியர்களின் வாக்குகளுக்காக வலை விரித்துக் காத்திருக்கு ம்மதச்சார்பின்மை பேசும் அரசியல் மீனவர்களும், பெரும் பான்மை வாக்குகளுக்காக மதம் பேசும் வாலி வதைஞர்களும் இந்த மண்ணை என்ன நாசம் செய்ய எண்ணங் கொண்டார்களோ. 'சாமி, பூதம்' எல்லாம் வெறும் பதவிக்குத்தான்.

இந்தி பேசும் இந்தியனுக்கு எல்லா மட்டத்திலும் ஆதிக்க வெறி வந்தாயிற்று. 21ஆம் நூற்றாண்டும் இதோ வந்தாயிற்று.

இந்தியாவில் உள்ள பிற தேசிய இனங்கள் யாவும் என்ன வாகும்! அடங்கிப் போகுமா? அறுத்துக் கொண்டு போகுமா?

'உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்று படுங்கள்' என்று கூவியழைத்து சர்வாதிகாரக் கூடாரப்பட்டியில் மடக்கி 70 ஆண்டுகள் ஆண்ட பின்னும் சோவியத்தில் இனங்கள் அழியாமல் முழுமையாக மீண்டுவிட்டனவே?

விவேகிகளே, விழித்தெழுங்கள். இந்தத் தருணத்தை விட்டால், பிறகு உங்களை விவேகிகளாய் அங்கீகரிக்க எந்தப் புத்திசாலியும் விரும்ப மாட்டான்.

இக்கட்டுரைபற்றி நிறைய கடிதங்கள் வந்தன. சில சிந்தனையாளர்கள், 'உங்கள் பார்வைக்கு மட்டும்தான்' என்ற குறிப்போடு தங்கள் உடன்பாடான கருத்துகளைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். திருவாளர்கள் மா. ந. ராமசாமி, என். ஆர். தாசன், குன்றம் மு.ராமரத்னம், திருமதி சாந்தா தத் ஆகியோர் விரிவாக ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். திருமதி சாந்தா தத் அச்சுக்கென்றில்லாமல் ஒரு பருந்துப் பார்வையாக, சிற்றிதழ்களின் பொதுச் செல்ல்பாட்டையோசித்திருக்கிறார். ஆரோக்கியமான ஆதங்கம். திரு குன்றம் மு.ராமரத்னம்- எழுதியவனை தனக்குப் பிடித்த கோணங்களில் எல்லாம் 'பிஃரி'யாகப் பார்த்திருக்கிறார். ஏன் என்பது விளங்கா விடினும் படிக்க சுவாரஸ்யம்தான். மற்றவர்கள் விஷயத்தை ஆழமாக ஊடுருவியிருக்கிறார்கள்— கருத்துகளின் உடன்பாட்டோடும் சில விவரங்களில் குறைந்த பட்ச மாறுபாடுகளோடும். அவர்களது கருத்துகள்— காலமும் இடமும் கருதிப் பின்னர் இடம் பெறும், கட்டுரையாளரின் விளக்கங்களோடும் தான்.

மேலும் ஒரு கடிதம்:

நேர்மையான சமூக அக்கறை கொண்ட ஒரு சிந்தனையாளரின் மனசில் எழும் எண்ணங்கள் கட்டுரை நயத்தோடு ரூபம் கொண்டிருக்கிறது. இன்றைய சூழ்நிலையில் ஓவ்வொரு ஆரியனும், திராவிடனும் படிக்க வேண்டியது. முதலில் இதனை தமிழில் அச்சிட்டு ஆலவசமாகவேயாயினும் வினியோகம் செய்து ஒவ்வொரு தமிழனும் படிக்க வைக்க வேண்டும். தாங்கள் இந்துமதத்தின் பெருமைகளை உயர்வாகச் சொல்லியுள்ளீர்கள். ஆனால் அதில் இன்று நிலவுகின்ற ஆதிக்க வெறியும், இறக்குமதி செய்யப்பட்ட தெய்வங்களின் ஆக்ரமிப்பும் உண்மை மதத்தின் புனிதத்தன்மையைக் கெடுக்கும் ஆதிக்க வெறியாளர்களின் ஈனச் செயலைக் கண்டித்திருக்கிற பாங்கு பாரட்டதக்கது.

உங்கள் கட்டுரையை படிக்கின்றபோது மனசுள் எழும் உணர்வுகளையும் எண்ணங்களையும் வார்த்தைகளில் வடிக்கமுடியாது. அந்த வகையில் அந்த படைப்பு வெற்றி பெற்றிருக்கிறது. தன்னை ஏமாற்றுபவனை உணர் வேண்டிய ஜனங்கள் அவனை பூஜிக்குமளவு தந்திரமாக ஏமாற்றப்படுவதை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியுள்ள உங்கள் ஆற்றலை எண்ணி வியக்கிறேன்.

பரணியறத்தலவினை

கே. புஷ்பராஜ்

நாற்று

நம்முள் நாமமாய் இருக்க வேண்டிய இறைவன், மண்ணில் தோற்றமாய் வடிவெடுக்கத் தொடங்கிய நாளில்தான் மதங்கள் குப்பைகளைச் சேர்க்கத் தொடங்கின. குப்பைகளின் பெருக்கம்தான் மனிதனை அரசியல் முடை நாற்றத்திற்குப் பழக்கியது. இறையுணர்வு கண்ணாடி போன்றது. மனித மறதி என்னும் தூசு அதில் படிவதுண்டு. துடைக்கத் துடைக்க, கண்ணாடியின் தெளிவில் நாம் ஐக்கியப்படுவோம். ஆனால் இக் குப்பைகள் சேர்ந்ததும் அவற்றைப் பெருக்கிப் பெருக்கியே புதைந்துகொண்டிருக்கிறோம். தூசு துடைக்கும் சிறு பணிக்கு நம்மிடம் வலிவும் இல்லை; உணர்வும் இல்லை; நம்மைத் தேடும் திராணியுமில்லை.

ஃ

மனிதன் தன் தோற்றம் பற்றிய வளர்ச்சியில் முற்றுப் பெற்றுவிட்டான் என்றே படுகிறது. இவனது வடிவத்தை விடும் மேலான ஒன்றை இவனால் படைக்க முடியவில்லை. இவனை ஈர்க்கும் இறையுணர்வைக்கூட இவன் வடிவாகவேதான் படைக்கிறான். அந்த இறைவனை மேம்படுத்த இவனுக்குள்ள உறுப்புகளையே கூடுதலாகப் பொருத்திப் பார்க்கிற கிறுக்குக் குழந்தையாகத்தான் இருக்கிறான். இப்படிப்பட்டவன் வேற்றுக் கிரகங்களிலும் இவனொத்த வடிவத்திலேயே மனிதர்களை எதிர் பார்க்கிறான். வேறு வடிவில் அவர்கள் இருந்தால் இவனுக்கு அடையாளம் தெரியாது. ஒரு வேளை இவன் உருவாக்கும் மின்னணுச் சாதனங்கள் அடையாளம் கண்டு சொல்லக் கூடும். இதுதான் மனிதனின் வெளிப்பாடு. இவன் எது படைத்தாலும் அப்படைப்பே இவனுக்கு வழிகாட்டும்படியாய் நாளடைவில் தாழ்ந்துபோகிறான்.

ஃ

மனிதனைப் போலவே வடிவங் கொண்டு, மனித குணங்களின் தொகுப்பாக விளங்கி, வரமும் சாபமும் கொடுத்து வித்தை காட்டுகிறவனா இறைவன்? இறைவனுக்கு நாம் புரியும் மிகக் கொடிய அபவாதம் இதுவாகத்தான் இருக்க முடியும்.

ஃ

தேடலாய்த் தொடரும் பயணத்தைப் போல பிரபஞ்ச பிரக்ஞையை வளர்ப்பது வேறொன்றில்லை.

Kavithaasaran, April 1993. Regd. No. TN/MSN/746
CREATIVE LITERARY MONTHLY in TAMIL R. Dis. 5479/90

“மொழி அகதிகள்”

பிடியில்

தமிழ் இலக்கியமும்

பத்திரிகைகளும்

அடுத்த இதழில் தொடரும் ஓர் அலசல்

சந்தாதாரர் ஆகுங்கள்
சந்தாதாரர் ஆக்குங்கள்
